

விதுஷகன்—(உள்ளே) இப்பொழுது ஏதாவதொரு கத பரிசுயஸ்ச் செய்து தானாகவேண்டும். வேறு என்ன? காங்கம் செய்வதில் கையம் மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட கண்ணுக்கு, "காங் கண்ணாட வாயில்லை. கண்ணாத்துறிக் குச் தொழிலைப் பழகிப் பார்த்திவ்வேனீ" எனச் சொல்லு தான் வழி.

ஆரிகேயே—காரிகையே, எனக்கு மாணிக்கவாசகவேண்டியது ஒன்றுயில்லை. நீ இங்கு வா நீட்டித்தபடியால், இடைபில் ஒருவாறு மனத்தை மகிழ்விக்க இவ்வாறு விளையாடிக் கொண்டிருக்கேன்.

இராவதி—இவ்வாறு ஒரு கிரோதப்பொருள் தங்களுக்குத் தடைத்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந் தால், தாக்கன் வருந்துப்படி இங்கு வந்திருக்கவே மாட்டேன்.

விதுஷகன்—அப்படியல்ல. மேன்மை தங்கிய அரசர், எம் காரிடமும் தாக்கின்பமுள்ளவர். அத்தகைய தாக்கின்ப

பொருள் படித்தாக. பாணய பதத்திற்கு வேண்டுமோன் என்ற பொரு ளுமுண்டு. எனவே, "பிரயுகித் வேண்டுமோனா மந்த காங்கம் யா வர்?" என்று மொழி பெயர்க்கலாம். முன் காங்கெய்தகதப் பார்த்த கையில் இதனை சொந்ததெனத் தோன்றுகிறது.

கற்பிணைய— "கொத்தோனா கருவீதல்ய கும்பியகல்ப அக்தி வர பாதிவசனம்" என்ற கிரீத்தப்படி "காரிகையே" என்றான் அந் தன். விதுஷகன் குறிப்பிட்ட வழியையே பின்பற்றி அரசன் ஒரு கத பரிசுயஸ்த உதவினான். அரசன் உதவ இந்த வார்த்தை உங்களு கிலும் பொருத்தியதே.

காரிகையே— "அழகிற் சிறந்த நீ இருக்க வேற ஒருவரை காங் கிலும்புகிறே" என்ற கருத்தப்படி "காரிகையே" என்றான் அந் தன். விதுஷகன் குறிப்பிட்ட வழியையே பின்பற்றி அரசன் ஒரு கத பரிசுயஸ்த உதவினான். அரசன் உதவ இந்த வார்த்தை உங்களு கிலும் பொருத்தியதே.

அப்படியல்ல— "நா தானத் தத்பவகதி தத்பவதே தாக்கின்ப வல் உபகோதம் பனது. கமாபத்திற்குய்ட்டே தேவல்; பரிஜோஷ மர. 13.

தகத எதிர்த்த சீங்கைப் பேசுவது தகத. தேவியர் குடைய பரிஜனங்களைத் தற்செயலாகக் காண்போரிட்ட பொருதும் அவர்களோடு வினோதமாகப் பேசுவது பெரிய சிறுத என்றால், (வேறு என்ன சொல்லக் கிடக்கின்றது) அதனைப்பற்றி சீங்கை ஆலோசித்தப் பார்க்கவேண்டும். இராவதி— அப்படியா? வினோதமென்ப பேச்சு நடக்கட்டும், நான் என் என் மனத்தகத வினில் வருத்தவேண்டும்? (கோபத்துடன் புறப்பட்டுத் தோடங்கினாள்.)

அரசன்—(புகுநோடர்த்து) உனது மனம் தெளிவுமாக. (இராவதி, தனது மேகலை வுரையிலிருந்து கழன்று கால்களைக் கந்திக் கொண்டு, அதனையும் புறக்கணித்துக்கொண்டு செல்கின்றாள்.) அரசன்— காரிகையே, வேண்டியவனிடம் இவ்வாறு வெறுப்பைக் காட்டுவது அழகாகாது.

கந்தையி யதி அவரது: வந்தையதே, அதர் தவமேன பாயாணம்." என்பது மூலம். தேவியாருடைய பரிஜனங்களைத்தண்டால் பேசாமல் பேசுவது, தேவியாருடைய அவமதித்ததாக்கா? ஆகையால் பேசுபோரிட்டது. மேலும், அரசர் எவ்வாறிடமும் தாழ்ந்திய (மற்றவர் வினில்கூடப்படி நடப்பது) முன்னவர், வருந்திய மனமும் கோருவது அவர் நடக்கமாட்டார். அவ்வாறுதான் அரசர் தேவியரின் வேலைக்காரி குடைய தாழ்ந்தியக்கொண்டு பேசுவதை சீங்கை ஆலோசிப்பது, அவருடைய தாழ்ந்தியத்தையே எதிர்த்தப் பேசுவதாகும். இஃது ஏற்ற தல்ல என்பதை சீங்கை இராய்த்த பாகுக்கள்" என்பது வெளிக்கருத்தாம். தாழ்ந்தியம்—தாழ்ந்தியாவனையிருக்குத் தன்மை. பல மன விவகரிடமும் ஒரு மாதிரியாயிருப்பவன் தாழ்ந்தியாவனாகுகான். "தாழ்ந்தியதேவியர் இருக்க, அவருடைய பரிஜனமானமான் உன்னைக் கைக் கொண்டு பரிவுடன் நடத்துவதற்கு அரசருடைய தாழ்ந்திய வகையாக மன்றோ காணம். அத்தகைய தாழ்ந்தியம் இங்கும் என் வற்படலாகாது? அரசர் தமது தாழ்ந்தியத்தை விடுவதாயிருந்தால் உனது வினையும் எவ்வாறாகும்? தேவியரின் பரிஜனங்களைப் பேசுவது குற்றமெனில், உன்னோடு பேசுவதும் குற்றமேயாம். இவை யாவற்றையும் சீயே ஆராய்த்து கோக்குக" என்ற உட்கருத்தை இக்கு விதவுடன் தெளிப்பிக்கின்றான்.

காரிகையே—"பாணயிபுரே" என்பது மூலம். பாணயி பதத்திற்கு அன்பன், வேண்டுவோன் என்று இருபொருள்கள் உண்டு. இங்கு இரண்டாம் பொருத்தம்.

இராவதி— ஏ கங்கை, உமது மனப்போக்கை எம்பல்காது
அரசன்— ஏ காதற்கிளியே, நீ பலபொழுதும் என்னைச் சடன்
என்று கூறுவது வழக்கமானதால், இப்பொழுதும் என்னை
அவ்வாறு கூறி இகழலாம். கோபங் கொண்டவனே, உனது
மேகலை உன் காலில் விழுந்து வேண்டிக் கொண்டும், நீ அத
னையும் பாராட்டாது அந்த அவமதினயைக் கைவிடவில்லையே?

இராவதி— இந்தப் பசுவும் மேகலைப் பம்பையென்றே
பின்பற்றுகின்றது.

(மேகலைமையிற் கைவிடெடுத்து அதனுள் அரசன் ஊக்கி
என்றன்கேள்வன்.)

காதற்கிளியே—“மயி நாவதஸ்த தே பரிசயவத்பலவஜேனா ப்ரியே”
என்பது மூலம். “கூடகிப்பிரகருத் சட” என்பது சட(ஸா)னது வஷ
ணம். சடவியமர அபிரியத்ததச் சொப்பவன் சடனெனப்படுவான்.
“பரிசயவதி” என்ற பதம் பிரித்து, இதனை அவஜேனா என்பதற்கு
அகாடமொழியாகக் காம் மொழிபெயர்த்தேனம். சிலர் “பரிசயவதி”
என்ற பிரித்து, இதனைப் ப்ரியே என்பதையும் மயிஎன்பதற்கு அகா
டமொழியாகக், “பரிசய மூன்வதனும் ப்ரியனுமான என்னிடம் உனக்
கூச் சடன் என அமைதிப்படி உண்டாகலாம்” என்ற பொருள் கூறி,
“அதிகம் பரிசயமெற்பட்டால் அங்கு அமைதிப்படி உண்டாகும் என்ற
உண்மையை அனுசரித்து இவ்வாறு கூறியதாம்” என்ற கருத்தும்
செழுதுகின்றனர். காலில் விழுந்தாலும் வேண்டிக்கொண்டாலும் கோபத்
தவிட வேண்டுமென்றே. உன்னைச்சென்ற மேகலையே (அதனானும்)
காலில் விழுந்தும், என்னிடத்தில் கோபிக்கொண்டா நிஞ்சுக்குமாறு
வேண்டிக்கொண்டும், நீ இன்னமும் என்வித கோபத்தாலுள்ள அது
வதிப்பை விடவாசனா என்வென்று அரசன். மேகலை செழுதித் காலில்
விழுந்ததை, அது கமல்கரிப்பதாகவும், விழும்பெருந்தாடாகும் ஒவ்விய
அதன் வேண்டுகோள் மொழிபாசையும் பாவித்து இவ்வாறு எயமர
உணர்ச்சிக்குள் அரசன்.

இந்த—“இயமபி ஓததாசா தகாமென அதுவாதி” என்பது மூலம்.
என்றானைச் சட்டிக்கொண்டு பொருளுடையமல் தடுத்த உமக்கே உபா
சம் சொப்பின்றதே இந்த மேகலை என்வென்று. கிளியிலிருந்து செழுதிய
பின் காலில் விழுந்ததொன்றும் உம்மை ஒத்திருக்கின்றது இம்மேகலை
என்றான் இராவதி எனவுமாம். உம்மைப்போலவே இம்மேகலையும்
தனக்கு அபிரியத்ததச் சொப்பின்றது என்வென்றுமொன் கொள்ளுமாம்.

அரசன்—என்ப, இந்த இராவணியே,

கோபங்கொண்டவளாய், டடக்கும்போது கிதம்பத் தினி
ன்று அழுவிய தங்க மெகலையைக் கைவிலேதேயுக் கண்ணீர்
பெருக அம்மெகலையால் குற்றம் இழைத்த என்னை, கார்த்திகை
மழைபெய்து வீரதீயமலையை மின்னற்கொடியால் தடிக்குவ
தையொப்பத் தாக்கத் தொடங்குகின்றாள்.

இராவணி—என்னை என் மேலும் குற்றமுன்னவளாக்குகின்றீர்?

(மெகலையைக் கைவிலேயே வைத்துக்கொள்கின்றாள்.)

அரசன்—ஏ அரி குழலி, குற்றம் புரிந்த எனக்குச் செய்வதா
யிருந்த தண்டனையை ஏன் நிறுத்திவிட்டாய். இவ்விஷயத்
தில் ஒருபுறம் விவாகத்தை வளர்க்கின்றாய், மறுபுறம் அடிய
னிடம் கோபத்தைக் காட்டுகின்றாய்.

கோபங்கொண்ட—“அன்புபெய்தாய்தேன்” என்பது மூலம். அன்பு
பெய்தாய் என்று—அபேஷையின்மையால்—அநாதம். கோபத்தால் அரசு
தாத்தான் டடக்கும்போது அழுவிய என்பது பொருள். “தண்டம்”
என்ற டடதொலுக்குக்கொடுமையுள்ளவன் என்பதுபொருள். இக்குக்
குற்றம்புரியேன் என்பது பொருள். “மேகாஜீவ விர்த்யம்” என்பது
மூலம். இராவணிக்கு உபமானமாகக் கூறையில் பெண்பாலாவிருக்க
வேண்டியதை உத்தேசித்த “ராஜி” பதத்தையும் கவி சேர்த்துக்
கொண்டான்.

என்னை—“கிம் மகம் பூயோயி அபராதாரம் ரோஷி” என்பது
மூலம். இராவணி அடிக்க விரும்பினாள். அரசன் இதனையே புழக்க
கண்ணித்தான். இராவணியின் கோபமும் சிந்தித தணித்திருக்கவேண்டும்.
இப்பொழுது இராவணி சிந்தித பணித்தே பேசுகின்றாள். “என் அடிக்க
விட்டாய். இவ்வாறு பேசி எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினாய், அடிக்க
தும்படி தண்ட என் வீணில் என்னை பிழை செய்தவனாக்குகின்றீர்”
என்பது கருத்து. அதாவது, “என் வந்ததே பிழையாய்நீரு. உம்மை
அடித்து, மந்திரை பிழையாயும் ஏதாவென்றுமோ” என்று அடித்து
பேசுகின்றவனாகக் கொண்டதுமாம். “என் அடிக்க முயலாநிருக்க,
அடிக்க முயலாதாகக் கூறி என் என்வீது குற்றம் சுமத்துகின்றீர்”
என்று ஒருவர் கருத்து எழுதுகின்றார். இவர் மூலத்திலுள்ள “பூயோயி”
என்பதைச் சித்தித்தாவிட்டாய்.

கரிசுமுகி—“குடிசகேசி” என்பதற்குக் கருவூட உத்தரணைய
தன் என்பதுபொருள். “நர்த்தயஸி விவகிதம் தகம் நானுபாஸநம்”

(மனத்துள்) இப்பொது அதுமதிபெற்றது இதுவே.

(கால்களில் விழுகின்றது.).

குப்பலி ச" என்பது மூலம். இங்கு "ச" என்ற புறம் இரண்டு கால்களில் கருத்தும் உண்டா வினோதத்தைக் காட்டுகின்றது. "சாதவீரன் காணுதல் முதலிய சிவமும்பொழுது, சித்தவிலும் இருக்கையிலும் உட்கார்ந்தும் முகத்திலும் கண்ணிலும் உண்டாகும் அழகிய மாதபாட்டின விவரமெனக் கூறுவர்" என்பது காரணமாம். இப்பொழுது இரகசியத்திற்குக் கோபத்தால் உண்டான இவ்விர மாதபாட்டை அன்பினால் உண்டாகும் மாதபாடாகக்கொல்லி, இரகசியத்தின் கோபத்திற்குமுதல் சப்பாக்கின்றான் அரசன். அன்பின் குறிபாண வியாகம் பெரிதும் உண்டிடம் விவரம் நினை, சி அந்நகு மாகுக் கோபத்தைக் காட்ட வாய் எங்கிருந்தும், உண்டிடம் காணும் கோபக்குறியே விவரமென்றும் சிவமார சேஷமடையாத் தோன்றுகின்றது எங்கிருந்தோக் கொள்ளுகியாம்.

மனத்துள்.—"தாம் இதம் அதுஞ்ஞாநம்" என்பது மூலம். "ஆதிசாதம் — மனத்துள்" என்பது சில புத்தகங்களில் கெடலாகுது. அப்பொழுது இது கெளரிப்படைவான பேச்சாகும். "நின்னம், இஃது அனுமதிக்கப்பட்டது" என்பது கோரண பதப்பொருள். இத்தகைய கந்தர்ப்பத்தின் கந்தரபாணத்தையே போதும் காலில் விழுந்ததை நான் கண்டதுகொண்டு நக்க உபாயமாகக் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால் அவ்வாறே கான் செய்யவேண்டும் என்ற அரசன் மனத்தன் நினைக்கின்றான். "இஃது" என்பது, நான் செய்யப்போகும் காலில் விழுந்ததைக் கூறுவது. அனுமதிக்கப்பட்டது என்பதற்கு கால்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது என்பது கருத்து. இக்கருத்தின் கால்களில் மொழி பெயர்த்தோம். "இஃது" என்றால் மொழியைக் கூறும் மூலியை காலையே அடிக்காமல் திருப்பதற்கும், என்னுடைய பிரார்த்தனையை அங்கேயித்த என்னை அடிக்காமல், இரகசிய, மேகியையைத் திருப்ப அனுமதித்தான்" என்று கால்களில் கருத்தாகருத்தாகும். "இஃது" என்பது கோபம் முதலியதாம். கோபம் முதலியது கால்களில்பொருட்டு அனுமதிக்கப்பட்டது என்பது கருத்து" என்று ஒருவரினுரை! "இஃது" என்பது காலில் விழுந்ததாம். இரகசிய, தங்கையாலிருப்பதால், கான் காலில்விழுந்தது அவன் அனுமதித்தான் என்பதுகருத்து" என்று மந்திரஞ்ஞாநின் உரை!! ஸ்ரீ கால்களையுடைய இச் சிவமாரத்தி சித்தின் மனத்தையுடைய கால்களில் புத்தகத்து.

இராவதி—இவை, உமக்கு ஸ்பரிசம் என்னும் நோததந்தை
கிறையேற்றும் மாணவிகையின் கால்களல்லவே.

[சேடியுடன் செங்கிற்கும்.

விதாஷதன்— எழுந்திருக்கன். அருள் கிடைத்தவிட்டது.

அரசன்— (எழுந்து, இராவதியைக் காணாமல்) ஓ. நேமா, காதலி
சென்று விட்டாளா?

விதாஷதன்— கன்ப, இங்கு சிகழ்த்த பிழைக்கு உரிப தன்
டிரைவைத் தெய்வம் தடுத்திருக்கின்றது. இது கமது பரக்
கிபமே. ஒரு கமலம் செவ்வகைப் போல இராவதியும்
போனவழியில் திரும்பி வரக்கூடும். நாம் கிணர்ந்து ஒடி
கிடுவோம்.

அரசன்— என்னை! மண்மதனது மாதபாடுன்ன போக்கு,

இவை—இதேப் பேச்சு இந்த வந்தர்ப்பத்தில் கெரு அழகாய்ப்
பொருத்தியது. கோபங்கொண்ட இராவதி, 'தாய்கள்' என்றே 'தி
கெட்டுப் போகும்' என்னில் கீழ் என்ற பேசுகின்றான்.

எழுந்திருக்கன்.—தேவதையை வணங்குகின்றான். அந்தத் தேவதை
அனுக்கிரகம் செய்துவிட்டது என்ற பரிபூரணத்திற்கும், இராவதி
இவ்வெழுந்த ரீதியே அவன் செயல்கூடிய போலும் என்ற விதாஷ
தன் பேசுகின்றான்.

கன்ப.—தாய்கள் மாணவிகையிடம் பேசியபிழைக்கு கெரு கடுமை
பரன் தண்டனைவைத் தங்களுக்கும் எனக்கும் இராவதி விதிப்பான்
என்ற எண்ணியிருந்தேன். அவ்வாறு கோராத தெய்வாதங்கிரமே
என்கிறது. இராவதியின் தன்மையை நூல்து, அவரை க்ஞாபாபக்தம்
மாண செவ்வகையோடு ஒப்பிடுகின்ற விதாஷதன். செவ்வகைக்கு வந்ததி
உண்டு. வந்ததெய்வதை—சிரமமாக எழுந்திட்டு காரி சென்றகொண்
கருக்கையில் சிலசமயம் மெல்லாங்குப்போகாமல் மூன்றிட்ட ராசிக்
திரும்புவருதலாகும். இப்படி வந்ததில் வந்தால் செட்ட பவனுண்டா
கும் என்பது கோதிட சாந்திரகொண்டை. கோபம் தணிவாய்க் கம்
கமத் தன்ப்படுத்திக் கருதி கற்படியும் இராவதி மடக்கெருவானே
வாசில் உமக்குப் பெரிய அர்த்தத்தான் என்கிறது.

இப்பொழுது மாளவிகைக்கு மனத்தைப் பறிக்கோடுந் து நிற்கும் என், இராவதியின் அடிகளில் பணிந்து அவன் இத்னைப் பாராட்டாது சென்றதை, அவன் எணக்குச் செய்த ஒரு பணிலிடையாகவே எண்ணுகின்றேன். அவன் இவ்வாறு என்னிடம் அன்புள்ளவனாயினும் இங்குக் காட்டிய கோபச் செய்கையை முன்னிட்டுச், சிறிது காலம் காணும் அன்னிடம் உபேகைக் காட்டலாமன்றோ.

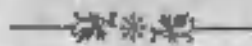
[எல்லாதல் செல்கின்றான்.]

முன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

இப்பொழுது.—“முன்பு இராவதியைவிட்டுப் பிரிவது எனக்குத் தன்பமாயிருந்தது. எனடலில் என் காவில் விழுந்தும் அவன் அதனைப் புறக்கணித்தால் என்மனம் அச்சமுத்துத் தலிக்கும். இப்பொழுதோ என்மனம் மாளவிகையிடம் சென்றுவிட்டது. இராவதியைப் பார்ப்பதும் எனக்குத் தன்பமாயிருக்கின்றது. அன்னிடம் செல்லாநிறும்பதற்குத் தக்கவழி இதுவரை விடைக்கில்லை. இப்பொழுதோ, என்னைப் புறக்கணித்ததையே காரணமாகக்கொண்டு சிறிதுகாலம் அவரை உபேகித்திருக்கமுடியும். எனவே, முன்பு பிரியமாயிருந்த வஸ்துவில் இப்பொழுது ஓர் அருகியை உண்டாக்கிவிடுக்கின்றேன் மன்மதன். மன்மதனது இத்தகைய முன்பின் முரண்பாடுகள் மரபுபாட்டை என்னென்று கான் சொல்கேன் என்பதற்குள் அரசன். “மன்மத...பிரணிபாதவந்தனம் கேட்கும்” என்பதமுறம். அரசன், தன்னை இராவதி புறக்கணித்ததை அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரமாகக் கருதுகின்றான். “எனம் பிரணயவதி லா மயி சக்யமுபேகிதம் குபிதா” என்பத முறம். “எனம் குபிதா—இவ்வாறு கோபங்கொண்டவனான” என்றும் கூறலாம். “எனம் உபேகிதம்—இவ்வாறு உபேகித்த—புறக்கணித்ததையே காரணமாகக் கொண்டு உபேகை செயல்” என்பது காலியவேமனின் உரை. மரபு கொழிபெயர்ப்பில் இக்கருத்தையும் காணலாம். இங்கு சுவத்தில் கோது பாடங்களை அங்கீகரித்துச் சொல் கோது கருத்துக்களைக் கூறுவர். அவை நெத்தனை அல்லவென விடுந்தோம்.

முன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

நான்காம அங்கம்.

(பிறகு காத்தலும் கவலைப்படாமல் அரசனும் யாழிற்குப்போனும்
பிரவேசித்திருக்கிறார்.)

அரசன் — (மனத்துள்) காண் அந்த மாளவிகையைப் பற்றிக்
கேள்வியுற்றபொழுது, மன்மதன் ஆகிய மரம், ஆசையாகிய
வேரை ஊன்றியது. அவளை நெரில் கண்டனாயம், ராகமா
கிய தளிரை வெளிப்படுத்தியது. அவளைக் கையால் தொட்ட
பொழுது மயிர்க்கூச்சாகிய மொட்டுக் கட்டியது. இவ்வாறு
ள்ள அம் மரம், வளட்டம் அடைந்த என்னைப் பலத்தின்
கவையறியச் செய்யுமா?

(வெளிப்படையாக) கண்ப கௌதம,

நான் — சித்திரத்தில்கண்டு வினவியபொழுது, கணகாபுரி “மாலை
விடை” என்று சொல்லக்கேட்டதும் அவனைப் பார்க்கவேண்டும் என்று
அரசனுக்குப் பெரிய அவை உண்டாவிற்று, இதுதான் ஆணியேல். “அழ
கிய உருவங்களில் ஆதாம் இடம் பெறுமன்றோ” என்ற சொல்லினை
பேசியபடி முதன்முதலில் ஏற்பட்ட ஆதாம், நூறாயே “இவனைக்
கண்டு களிக்கவேண்டும்” என்று நினைக்கும்படி போலவாகை மாறியது.
இவ்வாறும் முதலில் காதுகொடு, காட்டியவையத்தில் அவனைக் காணவே
தனித்தது. அடிபணிந்த அவனைக் கையாலெடுத்து அனைத்தபொழுது
மயிர்க்கிவிட்பு என்னும் காத்தலின்பாலம் (விதம்) கழியாக அக்காதம்
என்று வெளிப்பட்டது. இவை யாவும் பூர்வாகக்கொள்க. மரம் எட்டு
வளர்ப்பதன், அது வேருண்டுவதையும் தனிப்பதையும் அரும்புவதையு
ம் கண்டு மெழுகாவினும், அம்மரம் எய்தது, அக்காய் பழுத்த அப்
பழுத்ததற் கவகத்தபின்னரே அவன் தன்னைக் கெதார்த்தனாக நினை
த்துப் பூர்வாகத்தோடித்ததை அடைவான் என்பதும், தரப்பட்ட பொத
தை அப்பொழுதே தரப்பான் என்பதும் உதகாடைபன்றோ. அங்
காதே இங்கும் மன்மதவிருகத்ததைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. “மாலை
விடை” என்பதால் அம்மன்மதன் என்றமரமும் அரசனும் தன்மனத்
தில் எட்டு வளர்க்கப்பட்டது என்பது பெற்றும், இம்மரம் இவ்வாறு
தரம் செழிப்புற்றிருப்பதால், பலத்தைக் கொடுத்த என்னைக் கைகக்
கும்படி செய்வக்கொடுமென்று எண்ணி, அதனையே எதிர்பார்த்து வேண்டி
இன்னும் அரசன். கிருவகாந் தலத்திற்கு (உவகைச்சுவை) சி, (“இரதி

(பிரவேசத்து)

விதூஷகன்--பிரபுவே வாழ்க.

அரசன்—ஐயமேனே, தாரினி எங்கு இருக்கின்றான்? அவன் தன் தூஷகனாகவே தெரியாதிருக்க எந்த விநோதச் செய்கையால் எனம் கழிக்கின்றான்? அறிந்து வா.

வாயிற்கா—பிரபுவின் கட்டளைப்படியே.

[கேள்வன்.

அரசன்—கௌதம, மேன்மை பொருத்திய உன் தோழியின் செப்தி என்ன?

விதூஷகன்—பூனைபால் பிடிக்கப்பட்ட பெண் குழியின் செப்திதான்.

அரசன்--(வருத்தத்துடன்) எப்படி?

விதூஷகன்—அந்தச் செக்கண்ணும், இரங்கத்தூரிய மாணவிகையை எமன் வாலினிடாற்போயல் நிறத்த கவன்களை வலக்கும் கால்கவிட்டால் அடைத்துவிட்டான்.

அரசன்—என் ஸம்பந்தம் தெரிக்கல்லவா?

கேட்குனான்.—“பிங்கலாப்யா லாபாண்ட பூமிக்குறையே” என்பது மூலம். “பிங்கல” என்பது கோகோசனியின் திறத்ததச் சொல்லும். “பூமிக்குறையினி” என்று இகழ்த்த பரிஹாணமாகப் பேசுகின்றான் விதூஷகன் என்பர். கோபத்தால் என் கிவந்திருப்பதை சினைத்து இவ்வாறு கூறினான் என்பது வேறு விவருடைய கருத்து. “லாபாண்டம்” என்பதற்குத் திறத்த பொருள்கள் என்பது பொருள். பூமிக்குறையாகவது சினைத்திலுள் கட்டிப் விடும். இதனைச் சாங்கம் என்றும் கிலகை என்றும் கூறுவர். இந்த இடத்தில்தான் விலையுள்ள பதார்த்தங்களை வைப்பது வழக்கம். லாபாண்டம் என்றால் திறத்த மூலதனம் என்பது விவரது உரை. எவ்வாறாயினும் அந்தவிடம் திறத்த பொருளாகிய மாணவிகையை கவக்கத் தருத்தே.

நா.—“சுத மத்யம்பர்க்கம் உபவய்ய” என்பது மூலம். “என் ஸம்பந்தம் பெற்றதிலும் தானு—இந்தக் கட்டிடத்திற்குக் காரணம் கான் தானு” என்றும் கருத்துக் கூறுவர்.

வினாவுகண்—ஆம்.

அரசன்—கௌதம, இவ்வகம் தேவி கோடுக்கும்படி அவசரத் துண்ட, எம்மீது மெதுப்புள்ளவர் யார்?

வினாவுகண்—சேனாபதி, பிக்குணி சொல்லினாரா—காலில் கோவுண் தேவியைக் கண்டு மெனக்கெடும் விவரம், கோத்து இராவதி இவ்வு வந்திருந்தான்.

அரசன்—பிறகு பிறகு.

வினாவுகண்—அப்பொழுது “கரதலாசன் கண்டிராவ” என்று தேவி இராவதியை மினவிலாள். அதற்கு “இந்த உபசாரவாத்தை எதற்கு? வேண்டாம், கரதம், பரிசுணம் கவிடம் பாய்க்கிருய்மாதத் தாம்கள் அறிவிக்கவே?” என்று இராவதி மறுமொழி கூறினாள்.

அரசன்—பெயரைக் குறிப்பிடாமல் பொதுவாகக் கூறினும், இத்தர்ப்பேசு மரணமிகையையும் பற்றியே என்று என்னி யன்மணம் கெட்டுக்கொண்டது. பிறகு.

வினாவுகண்—பிறகு தேவி மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டமே, இராவதி தங்களை அச்செய்தகால அவசியம் தெரி வித்த விட்டாள்.

அரசன்—அவ்வே! இராவதியின் மாரைக் கோபம், அப்புவம் உட்குததைக் சொல்.

அப்பொழுது.—“யக்ஷஜன:” என்பது வடசொல். உபசார வார்த்தை—மெருமதித்த மெழுவீற்றுப் பேசும்மொழி. கல்கிதோர் கவலாவத்தில் அரசனோடு இராவதி வசனாடியிருக்கலாமென்ற கிணத் தும், மூன்று நாட்களத்தில் தோற்றப்போன இராவதிக்கும் அரசனாக் கும் இய்யோது மனப்பொருத்தம் விவரறிந்திருக்கின்றது என்றறிவக் கருதியமே தாக்கம் இராவதியை இவ்வாறு வினவிலாள். “அரசாது அன்பு என்னையும் உன்னையும் விட்டு உனது கோவக்காரியிடம் சென்ற விட்டது. இதற்குக் காரணம் சீவகனோ, உன் கோவக்காரியை நீ அடக்கவைக்காமலாவதால்வரை இவ்வாறு கோர்த்தது” எனக் குறிப்பா லுணர்த்துகின்றது இராவதி.

அவ்வே.—காலில் விழுந்த கண் கோவக்காரியை, அதனோடு

விதூஷகன்—அப்பதம் என்ன? மாணவிகையும் வஞ்ஞாவளிகையும் விலக்கிடப்பட்டவர்களாய், நாசகன்னைகளைப் பேரலாசிரியர்களுமும் துணைபாத பாதாளத்தில் வளிந்துகொண்டனர்.

அரசன்—அந்தோ, அந்தோ!

இனிய குரலுள்ள பெண்குலீனும் பெண்வண்டும், மலர்க்கத மாலில் அமர்ந்திருக்க, அப்பெருகு மூன்று கழற்காற்றும் பின்பு நன்னாகத் திடீரெனத் தோன்றிய மழையொன்று அவ்விரண்டினையும் வெருட்டித் தூத்தி மரத்தின் பொத்தி னுட் புருத்திலிட்டதே!

தோழ இந்நினைப் பரிசுறிக்க ஏதாவதொரு வழி உண்டோ?

விதூஷகன்—எப்படி இருக்கமுடியும்? தெனியார் அந்த நிலைமையில் காவல்புரியும் மாதளிகைக்கு “அடி, என் துண்டை மூத்திரை மோதிரத்தைக் கண்டாலன்றி, பாழெண்ணக் கொண்ட இந்த மாணவிகையையும் வஞ்ஞாவளிகையையும் நீ வெளியில் கிடலாகாத” என்று கட்டளைபிட்டுருக்கின்றார்.

அரசன்—(பெருந்தேறித்து, கலையுடன்) எப்ப, இனி காம் செய்வலாவது என்ன?

விதூஷகன்—(சூடுவாசித்து) இங்கு தூர் பாயம் உளது.

அரசன்—அஃது எத்தனையது?

புறக்கணித்ததோடு கவ்வாமல் தாசினியையம் கைக்கிவிட்டானே, தூசுதறியின் கீண்டோசாயம் பொவ்வாறு எங்கிருள் அரசன்.

இனிய—“அகாலவஞ்ஞாயா பதபய புரோகதயயா” என்பது மூலம். மாமரம் பூக்கும் உலர்ந்தேரவத்தில் மென்டாகும் மகந் அகால வஞ்ஞமன்றே. கோடைமழையின் கொடுமையும் அப்போதைய குறைபாற்றின் கவிலமையும் கமக்கு அதைத்தெய்வனவன்றே. இங்கு அவ்வகாலம் அப்பாண்டத பச்சமனவலாம், “பதபய புரோகதயயா” என்ற பாடமுமுண்டு.

எப்படி—“அங்குவியகமுந்நாயம்” என்பது மூலம். எரமுத்திரை அங்கு மோதிரம் எனக் உதவார்.

வினாவுதல்—(தாக்கு புதுமம் பார்க்காமல் செலுத்தி) பாசா
வது கமது கண்ணிப்படாமல் ஒலித்திருக்கக்கூடும்
காதிம் செல்லுகின்றேன். (அலங்கார) இவ்வாறு.

அரசன்—என்று. காரியம் காணுகிறது இதை இவற்றை.
(பிரவேசித்தல்.)

வாழிற்கா—பிரபுவே, தேவியார் கவன சாற்றும்படி இடத்தில்
படுக்கையில் சபலித்துக்கொண்டிருக்கின்றார், நோவுபடும்
காலினைக் கையினைத் திட்டுகொண்டு பரிஜயங்கள் அசற்றும்
செஞ்சுந்தனக் குழம்பு பூசுகின்றார். பிக்குணியார் கிழே
தமாதம் பொழுதுபோகத் தேவியாருக்குக் காதலனைச்
செல்லுகின்றார்.

அரசன்—எம் அங்குச் செல்வத் தக்க அம்பலகன் இது.

வினாவுதல்—தொழு தாக்கல் செல்லலாம். காணும் தேவி
யாரைப் பார்க்கவேண்டும். செலும் கையாலில்லாமல்
வருவேன்.

அரசன்—ஐயமேனைக்கு முதலில் விஷயத்தைத் தெரிவித்த
கிட்டிப் பிறகு போ.

வினாவுதல்—அவ்வாதே. (ஐயமேனியைக் காத்தி) அம்மா,
இவ்வாறு.

(செல்கின்றார்)

நாடகம்—தொழுவதி மூலம் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்ட தாவி
னாக்குச் கோபமிருந்தாலும், கொள்கி கூட விருப்பதால் தக்கபடிபெறத்
கோபத்தை ஆற்றக்கூடுமென்று அரசன் நினைக்கின்றான்.

தொழு—தேவியாரைப் பார்க்க ஏதாவதொரு கையுறைபுடன் வரு
கிறேன் என்று. "அரித்தபாண்" என்பது கூடசொல். கையிற்
தாதுமூன்றாகத் தீறிக்கொண்டு புண்ணுடன் வருகிறபடியால் "கொழும்
கையாலில்லாமல் வருவேன்" என்று வினாவுதல் சொல்வது மனமபே.

ஐயமேனியைக்கு—கேசல கூடக்கும் காரியங்களில் ஐயமேனியின்
உதவியும் வேண்டியிருப்பதால் மூன்றாசனே அவனுக்குத் தெரிவித்
தும்படி அரசன் கூறுகின்றான்.

ஆரசன்—ஐயமெனின, தேவி சபனித்திருக்கும் கார்த்துள்ள
இடத்திற்குப் போகும் வழியைக் காட்டுக.

வாயிற்கா—பிரபு இவ்வழிவரவேண்டும், இவ்வழிவரவேண்டும்.
(பிரபு பதிக்கவழிக்குத் தாசியும், பித்தனிலும், நிலைமையுக்
தத் தக்கவடி பரிசுளவழிக்குப் பித்தனிலும்.)

ஆரசி—பகவதி, கலைப்போக்கு அழகாயிருக்கின்றது. பிறகு.

பிக்குணி—(பாக்கையைக் கொடுத்தி) இதற்குமுள்ளுள்ள கலை
கையப் பின்னர்த்தெரிவிக்கின்றேன். மேன்மை சொருந்திய
அரசர் அநேக வருகின்றார்.

ஆரசி—ஓ! அரசர்.

(எழுந்திருக்க முயல்கின்றார்.)

ஆரசன்—முறைப்படி வழியாடுகெழுந்த வருந்தவேண்டாம்.

இதுவரை சீலம்பணியாதிருக்கப் பழகாததும், தங்கப்
பலகையால் தாங்கப்பெறுவதும், வேதனை பெரிதுமுள்ளது
மான உணவு காரியமும் எண்ணியும் நீ துன்புறச் செய்வது
தகாது.

கதைப்போக்கு—“மனையம் கதாவந்து” என்பது மூலம். காட்
டிய காவத்தில் தாசினிக்குக் கெளரிமீதிருந்த கோபம் தணிந்து
கதை கேட்கும்படியான மனப்பான்மை வந்து விட்டதாக இங்குக் கூறி
தாசினியைப் பரவல்தின் மேன்மையை மறாக்கவி குறிப்பாழ்வார்த்
துகின்றார். இங்கு மறாக்கவிமொது கதைத்தின் தெப்பினையும் தொனி
ப்பிக்கெழுதெனக் கொள்க.

குறிப்பாய்—அரசிற்குத் தன்மீது கோபம் பிறகாதிருக்க எவ்வளவு
தத்திரமாக அரசன் உபசாரமொழி கூறுகின்றான். “அநிததுபுலித
தும்” என்பது மூலம். உதிதபதத்திற்குப் பழைய என்ற பொருளுக்கும்
ஈடு. “சீலம்பணியாதிருக்கத் தகாதது” என்று சிவர உரை வருதுதி
ன்றான். “நீ எனக்கு உபசாரம் செய்வக் கருதி எழுந்தால் கால் கோஷ
படும். அதற்குக் கண்டு கான் கோயப்படுவேன்.” என்று அரசன்
“மெய் அணிவாதிருக்கும்” என்றும், “என்னையும் தன்புறச் செய்வ
து தகாத” என்றும் “பகம் அரசன்,” “உனது சிலம்பு அணிபுமாறு
உனது கருணைக்கும் பிரித்கும் பரத்திரமனை மாளவிகை விஷயத்தில்
கான் கோஷம் பாராட்டியதீ உன்னை வெருமளிப்பதற்காகவே. ஆகவே

அரசி—மீயர் காந்த.

பிக்குணி—மீயர் காந்த காந்த.

அரசன்—(பிக்குணியை வணங்கி, உட்காந்து) தேவி, வேதனை
மொறுக்குப்படி விருக்கின்றதா?

அரசி—மீயர் காந்த காந்த.

(மேத விநாயகன், பெருங்குழல் புறாவிட உட்கொண்டு
ஆற்றுவதுடன் பிக்குணியைக் கவனிக்கும்.)

விநாயகன்—பேடியே, காப்பாற்றுக. பரம்பு மடனாக அத்து
என்னைக் கடித்துவிட்டது.

(பிக்குணி வந்தபொழுது.)

அரசன்—காந்தம். காந்தம். எங்குச் சென்றித் திரிந்தாய்?

விநாயகன்—முறைப்படி. கைபுறையுடன் தேவியாசைக்
காணவேண்டுமெனக் கருதி ஈழப் புறங்கல் பிடிதலுளம்
சென்றேன்.

பாசம் இரவதின் வார்த்தையாக் கேட்கக் கேட்கவொன்று மன்ன
கீ வகுத்தவாறாது" என்று குறிப்பாணந்ததென்குள் போதுங்.

(வேதனை மாகையின விநாயக அரசியின் மீது இரவதனை உப
யம் அரசன் வினவினான்.)

நீதி—"இவ்விதி நிகழ்து" என்பது மூலம். அரசனுடைய மீது
வந்த தந்தையர், மாகையினையர் இரவதனைத் தந்தையர் இவரி அ
கன் விநாயகாதக் கைபுறையுடன் வேண்டியதிவிய என்று அரசியும் விடை
அளிப்பின்தனனே.

மேத—அரசனும் அரசியும் மேத வார்த்தையப் போகேச,
மத்தியில் மாகையினையின் விநாயக வரவே இடங்கொடாமல், மதநா
கவி விநாயகனை வரவெதற்கின்குள்.

பிரபு—காங்காம்பு அங்கம் முதற்கொண்டிள் அரசன் உதிர
வாறு, விநாயகனை குஞ்சி என்னும் மரம், வேருன்றித் தளிர்த்த
கொட்டாட்டுப் பூத்த இப்பொழுது வாய்க்கத் தொடங்குகின்றது.

காங்காம்பு—என்னே! அரசனது அந்நிய மீது இது, விநாயகன்
இரவதனை உபயதை எவ்வளவு அருகத் தூண்டியெழுப்புகின்றது.

அரசி—ஐயோ, ஐயோ. பிரம்மன் எங்குக்கு மயக்குட காது
காணமாணன்?

வினாக்கள்—அந்தப் பூங்காவில் அநேக மரத்தினுள்ள பூக்
கொத்தைப் பூக்காக் கைகை நீட்டியபோது, கமன் பரம்
புருஷம் பூண்டு மரப்பொத்திலிருந்து எழப்பி என்னைக் கடித்
துவிட்டான். இதோ, பாருங்கள், இரண்டு பற்கள்பட்ட
இடம்.

(கூட்டுகின்றார்.)

பிக்குணி—அப்படி பாருங்கள், கடித்த இடத்தை முறித்துவிட
வேண்டும். முதலில் செவ்வியேண்டிடி காரியம் இதுதான்
யென்று சொல்லுகள்.

அரசன்—

கடித்த இடத்தை வெட்டல், தீய்த்தல், அவ்விடத்திலி
ருந்து நீதம் வடியச் செய்தல் ஆகிய இவைகள், கடிபட்ட
வளைப் பிண்டிபிக்க உடனேயே செய்யப்படவேண்டிய காரி
யங்களாம்.

அமைச்சர் இப்பொழுது கிஷ்கயத்தியர்களுடைய சித்தி
களை செயல்படுத்தும். ஆகவே, தருவணித்தியைச் சிக்கி
யம் அகழ்ந்து வர.

அரசன்—வினாக்களைப் பார்ப்பு கடிக்கத் தானே காணம் வந்து
உணர்ந்தால் மாத்திரமே, அரசு தனது முத்திரை மோதிரத்தைக் கொ
டுக்கவேண்டும் என்ற வினாத்தல் செய்த பூண்டு பரிக்கத் தொடங்கு
கின்றது.

அப்படியானால்—வினாக்களை முத்திரையை அறிவாத சொல்லி,
உணர்மயில் செயல்படுத்தும் சித்திகளைப் சொல்லித் தருக. இந்த
காக்கியமும் அரசனுடையதான சில புத்தகங்களிற் காணப்படும்
பாடம் எங்கு பொருத்தது.

கடித்த—வினாயகநிபாத பிக்குணி அவ்வாறு சொல்லவே, அரசன்
புத்திராணித் தன்மையால் அக்காரியம் உடனடியாகத் தடுக்கின்றான்.
உடனே செயல்படுத்தும் காரியங்களை இப்பொழுது செய்யவாக்காதென்
கின்றான். "த(உ)ஷ்டமாத்ரானம்" என்பது மூலம். "உணர்மயில் கடித்
தப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரமே இம்முன்று சித்திகளையும் செயல்பத்

வாயிற்கு—செய்யின் கட்டகோய்ய.

(செல்லு.)

விதூஷகன்—ஐயோ, பாவி உயன் என்னைப் பிடித்துவிட்டானே.

அரசன்—பயப்பட வேண்டாம். ஒரு கூட்டம் விகழ் பாராதிருக்கும்படி கடித்திருக்கலாம்.

விதூஷகன்—நான் எப்படிப் பயப்படாதிருக்கமுடியும்? என் அங்கங்கம் கிதுநுதுக்கின்றனவே.

(விஷம் விரைவாக வலதின் குழிக்கு வெளிக்கொருங்கும்.)

அரசி—ஐ. ஐ. அரசுக்குத் தரண்படுகின்றதே, பணிப்பெண் என். தெனதமனைத் தாங்கித்த.

தக்கன்; பொய்சொல்லும் விதூஷகனுக்கு நுகைய வந்தன. துணைபாள் எத்தனையும முன்னேற்பாட்டிப்படி துப்பொழுது விஷமையத்தியனான தருவயித்தியே தனது காரியத்தை நடத்தவேண்டும்" என்பது அரசனது உட்கருத்து. அரசு மேல், மன்னாவது அதைத் தவிர்த்துவிடாமல் எல்லாம், அவ்வாறான தனது முன்னேற்பாடு முயலதும் செதலுக்கு விடுமன்றோ வன்றும் சினைத்த அரசன், தருவயித்தியைக் கட்டிவரும்படி தானே உட்டொய் நின்றான்.

அரசி—என்னை? விதூஷகனு தந்தாம். அரசியின் மனத் தைத் தவக்கியே தீய்மைய விதூஷகன் போகின்றான்.

பயிவாடகோண்டி—கத்தல் விஷத்தை உட்கருத்தது முன் நீ விசலை இழுத்திருக்கக்கூடும். அப்பொழுது விஷம் நூல்கொள்ளுக்க வாய்" என்று அரசன் தேற்றுகின்றான். "விஷமோய் கதாசித் தம்சொ படுவத" என்பது மூலம். "பாய்ப் கடித்திருந்தாவகொ விஷம் பாய் திருக்கக்கூடும். துப்பொழுது உணர்வு எத்பம்படிருக்கும் பன்னென பாய் பாவல்வ. விஷம் உத" என்பது அரசனது உட்கருத்து.

நான்.—அரசன் புரிதலாலமாகச் சொன்ன உட்கருத்தை அறிவது கொண்ட விதூஷகன், மந்தகர்களுக்கு இந்நிலைக்கு வரவதொரு லத் தேறும் பிறக்குமொ என்றஞ்சி, உணர்வயல் பாய்க்கடித்து விஷம் வறியதாக அடிக்கின்றான். "பரிமலாமயர்சே மே அக்காணி" என்பது மூலம்.

கு. கு.—உய் சுதயல் தலைதொட்கல் முறையின அப்பக்குறியனாம்.

(கொல்காத்தா 1916. ஆகஸ்ட் 31-ன் செறுங்கள்.)

லினஸ்தன்—(அங்குலம் பார்த்து) ஓ, சூது வயதுமுதல் தன்னைக்குத் தொழுகிறிருக்கின்றேன். ஆகனின், சிழுவியான என் தாயின் பேரவையெல்லாம் தாய்க்காரம் கடத்த விராக.

அரசன்—பயப்படாதே. நீக்காததில் அழகைத்திரியன் உனக்கு வைத்திரும் சொன்னான். அதை நிரூபித்து.

(சுயேசுத்து.)

ஜயலோகன்—சுயலோகன், சொதமனைத் தன்னிடம் கொண்டு வருமாறு தருவனெத்தி கொல்லுகோர்.

அரசன்—அப்படியானால், கொல்காத்தா தாய்க்காரம் அழைத்துக் கொண்டு போய்விடு.

ஜயலோகன்—அவ்வாதே.

லினஸ்தன்—(அங்குலம் பார்த்து) தெயி. என் பிழைப்பே ஜே, பிழைக்கமாட்டேனோ. மென்மைபுள்ள அரசருடைய பண்ணத்திற்கு இணங்கி என் தாய்க்காரம் விஷயத்தில் தவறியதைத்திரியன், அந்த தாய்க்காரம் பொறுத்தருள் வேண்டும்.

சுயலோகன்—சுயலோகன், இடைத்தம் போகும்; இடைத்தமதக் காதல் வேண்டாம். "அவிகாசேஷ.....வறு" என்பது மூலம். "என் பேரவையிடென் என்ற பண்ணின் எந்தாய் வருத்தாதபடி" என்று சிவன் உரை படுத்தியிருக்கின்றார். "நத விசாய் அந்தராய்:.....வறு" என்றும் பாடமுண்டு. அப்படியே "அதனை விளைத்த பிழையற்ற மன் தாய்க்காரம்....." என்று மொழிபெயர்க்க வேண்டும்.

அரசன்—அரசியமாகிய மூன்று ஆள்களிடத்திலிருந்து வந்தவர்களை வந்தவர்களை என்று குறிப்பிடுகின்றான் போலும்.

அபிஷேகம்—என்னே! ஜயலோகனின் தந்திரம். "தேவரின் வரம்புகளெல்லாம்" என்ற பாடமுமுண்டு. வரம்புகளெல்லாம் கஞ்சி. "கஞ்சி தாய்க்காரம் அழைத்ததென்றே போ" என்பது பொருள்.

தேவன்—தாய்க்காரம் மூன்று மூன்று எல்லாம் அழகாக விளங்குதல், தாய்க்காரத்தையெல்லாம் பிழைக்கின்றான். "தாய்க்காரம் விஷயமாகத்

அரசி—செந்நீரை வாய்வாயாக.

[விநாயகனும் பாதிக்காய்வுகூர் செங்கிசுநனும்.]

அரசன்—ஐயோ பாவம், கொதமன் பரமமாதா பாய்தல் வபாயமுடையவன். ஆகையால், உன்மைப் பெராளான் ஒருவனின் திணைப் பற்றியும் ஸ்பப்படுகின்றான்.

[பெய்தல்.]

ஐயபெயரின்—அரசியை வாய்நீர். "தன்மையிக்குடம் கைத்த அதுதான் நாகமுத்தினைவையிட நீக் காரியம் நடத்தியவன் மும். ஆகையால் நாகமுத்திகாரகல வாக்கி னா" என்று தருவனின் திணைவிடம் கொண்டு அதுபயிக்குக்கின்றான்.

தான் செய்த அராத கிர்ப்பத்தத்தாலேயே" என்று கூறி விடுகான். இனித் தான் செய்வப்போகும் விஷயத்திலும் தன்மீது குற்ற மில்லாமையைத் தெரிவித்த அரவின் பொருளையை "மன்னுதின குன் போலும்.

செந்நீர்.—இவர்கையாகவே கீழ்க்கொடுத்தபின்னர் அரசி, இப் பொழுது மனமுடைத்து நிற்குதோம். "என் பிழைப்பேனே பிழைக்க மாட்டேனே" என்று விதவகன் கூறினானேயானால் "நீ நன்றிகுழக வாக" என்று மொழிவதைத் தவிர, வேறு என்ன கூறுவான்?

ஐயோ பாவம்.—"நருவயித்தேயி" யதீர்த்தாய்க்: வித்திக் க யக்யதே" என்பது மூலம். நருவமான கிச்சயமுள்ள கித்திலை காரியவித்திலை உடையவன் என்பது நருவயித்தியத்தின் பொருள். இவன் செய்யும் கித்திலைகள் பயன்படுவனவாகையால், அத்தப் பதப் பொருள் இவனிடம் பொருத்தம் என்பது கருத்து. இவ்ருக் காலும் வேறு பரடங்கனும் கிவரின் க அரனும் நித்தமகயவல்வ என்று அவை களை விடுத்தோம்.

அரசியை.—"உதருள், விதரே கிர்ப்ப முத்திரை கன்பித்தியம்" என்பது மூலம். உதரகார்தியம் குடம்மவத்த அதுதான் பணத்தையப் போட்டு இயம் செய்வதைப் பார்த்தவர்களுக்கு இவ் உதருப்பிதா (பா)த்தின் மாதிரி புலப்படக்கூடியது. இவ்ரு விவகித்தனவாகையால் இவ்வுயர்வான குடத்திலும் கிர்ப்பயின்னருண் தொவதொரு பொருளை இடவேண்டியதாயிற்று. கிர்ப்பயநரினை என்னும் கிர்ப்பத் தில் அடையகம், அதாவது பாம்புகுக் போட்ட ஏதாவதொரு

பிக்குணி—சுரபுவே, தென்தமருடம்பில் கிஷயிக்கு வந்தே
என்னைத்தித்துக் தோன்றுகின்றது.

அரசன்—அவ்வாதே ஆவதாக.

(1510-1515)

ஜயபேரணை—சுரபுவே, ஆரிய கௌதமர் கிஷயேதம் இறங்கிச்
சென்று நேரத்திற்குள்ளேயே இரந்தை கிஷயை அடைந்த
கிட்டார்.

அரசி—ஹத்தோஷம். கல்ல வேளையால் அபவதத்தினின்ற
கிடுபட்டேன்.

ஜயபேரணை—இது நற்க. 'அரசியல் கிஷயமாக ஆலோசிக்க
வேண்டிய காரியங்கள் நிகழ்வுகளுக்கின்றன. அது பத்
திக் கருணைகூர்ந்து காட்சி தந்ததாயினும்' என்று
மந்திரி வரஹதகர் தெரிவிக்கின்றார்.

அரசி—காரியங்களைச் செய்து முடிக்க ஐயப் பேரகலாமே.

மேலதந்தைத் தேவியின் கையிற் சேர்த்துவிட" என்ற இரண்டாமன்
சூத்தரர் உட்கொண்டு.

1516-1517.—புத்தகம் மீதும் பொருத்திய பிக்குணி, இங்கு
கடக்கும் காரியத்தின் போன்றதும், அரசனிடம் முகக்குறி முதலிய
வந்தையும் உய்த்தல் பார்த்து கண்ணை ஒருவாறு காற்றித்தவிட்
டான். தான் உண்மையை வந்தித்தறிந்தவிட்டதாக இவ்வாக்கியம்
மூலம் அரசனை குறிப்பாதுணர்ந்தவென்று.

அவ்வாதே.—அரசனும் பிக்குணியின் கருத்திக்குடன்பாடாகவே
பேசுகின்றான்.

சுத்தோஷம்.—"கல்ல வேளையால் புழுவின்னிட கிடுபட்டேன்"
என்று பேசும் அரசியின் பேருரையினையால் மனப்போக்கும் அகழற்
பாவம்.

குது நற்க.—ஜயபேரணையின் மூன் வார்த்தையின் தொடக்கமே
இது.

காரியங்களை.—அரசியின் இவ்வாக்கியம் அரசனுக்குப் பரகருண
காவித்தென்பதாம்.

அரசன்—(பெத்து) தேவி, இந்த இடம் வெயிலுக்காப்பிடம்
டது. இந்த கோலுக்குக் குளிர்க்கிபே தக்க சித்திவாயு
கூலையால், படுக்கையை வேறிடத்திற்கு மாற்றுக.

அரசி—சிறுமிகான், ஐயருடைய கட்டளைபை நிறைவேற்றுக.
பரிஜனங்கள்—அவ்வாதே.

[பரிவாந்தரன் அரசி கோலுக்கு.

அரசன்—ஐயலோனே, ஒருவருமறிவாத வழியால் என்னைப்
பிரபத வளத்திற்குக் கட்டிக்கொண்டு போ.

ஐயலோனே—பிரபு இவ்வழி வாவென்றும், இவ்வழி வர
வேண்டும்.

அரசன்—(தடத்து) ஐயலோனே, கெதகான் காரியத்தை
முடித்தாவிட்டானா?

ஐயலோனே—ஆம்.

அரசன்—என் விருப்பம் கைகூட இப்பொழுது தொடங்கி
வருக்கும் சூழ்ச்சி யிகச் சிறந்ததெனத் தெரிந்திருந்தும், என்
மனம், காரியம் நிறைவேறும் விஷயத்தில் அஞ்சி ஐயமுறு
கின்றது.

(அலோசத்தம்)

வினாபுதன்—பிரபுவே, தங்கள் வாழ்க, நான் செய்வவேண்டிய
காரியங்கள் யாவற்றையும் செய்து முடித்தாவிட்டேன்.

அரசன்—ஐயலோனே, இனி நீ உனக்குரிய காரியத்தைச்
செய்யப் போகலாம்.

ஐயலோனே—பிரபுவின் கட்டளைப்படி.

செல்லும்.

இந்த இடம்—இங்கேயே அரசி இருந்தால் தான் பொருத்தத்தை
கோரில் காணக்கூடுமென்றஞ்சி அரசன், இவ்வாறு வேறு இடம்போகத்
சொல்லிக்குணை?

பிரபுவே—மனங்களை விரித்ததும், வருத்திடு இருத்தில்
சித்திபதம் மற்றும் கபலாவொன்றும்.

அரசன்—என்மே, மாதவிகை அறிவித் தாழ்த்தவன். அவன் துன்பதையும் ஆரவறியில் பல்லவா?

விநாயகன்—தெய்விகை முத்திரை மோதிரத்தால் பார்த்த பின் ஆலோசிக்க என்ன இருக்கிறது?

அரசன்—நான் முத்திரை எப்போதும் பார்த்தேன். “அவன் கிண்டி பெயர்க்கையும் கிடுகிப்பது என்? தெய்விகை, பரிணாமகலை அனுப்பாமல் உம்மை அனுப்பக் காரணம் என்ன?” என்பதை அவன் கிணகிடுக்க வேண்டாமா?

விநாயகன்—எவ்வளவு ஐயம், கிணகிடுக்க, அப்பொழுது என்னக்கும் ஒரு புத்தி தேவநின்று. தக்கபடி கிணகிடுக்கிட்டு.

அரசன்—என்ன? கொல்.

விநாயகன்—“பேயே, தக்கபடி என்மேதாத்தாத்திற்றுக் காலபயம் இப்பொழுது என்னுடைய. ஆதலால் கிணகிடுக்கிட்டு பட்டலக்கெள்ளையும் கிடுகிடுக்க வேண்டும்.” என்று அரசனிடம் சொல்கிறான் கிணகிடுக்க. இதனைக் கேட்டதும் தெய்விகை, இரவதிகைமனை சொல்கிறார். தெய்விகை, “அரசனேயன்றே கிணகிடுக்க கிணகிடுக்க” என்று சொல்லி வேறு மாதவிகையை கிணகிடுக்க என்று கிணகிடுக்க கிணகிடுக்க” என்று சொன்னான். இதற்கு இதை உசிதமே என்று கூறி மாதவிகை காரியத்தை கிணகிடுக்கினான்.

இம்மாதவிகைத்திற்று—“மோபகர்க்கம் வேறு கிணகிடுக்க” என்பது மூலம், உபகர்க்கமாவது—கிணகிடுக்க. “அரசன் தன் கிணகிடுக்கையை அனுப்பி மாதவிகையை கிணகிடுக்க இரவதிகைமனைவருத்தம் கொள்ளக் கூடும். கிணகிடுக்க கிணகிடுக்கியிருந்தால், அரசனே கிணகிடுக்க கிணகிடுக்கையும் கிணகிடுக்கினான் என்று இரவதிகைமனை கிணகிடுக்க கிணகிடுக்க. அப்பொழுது மாதவிகையை கிணகிடுக்க அரசனே இரவதிகைமனைவருத்தம் ஏற்படக் காரணமில்லா என கிணகிடுக்க அரசன் கிணகிடுக்க மோதிரத்தாக் கொடுத்த அனுப்பினான் என்று மாதவிகைக்கு மதுமொழி கூறினான்” என்று கிணகிடுக்க.

அரசன்— (அதுஷ்டகைக் கட்டி பாண்டம்) தேடி உனக்கு என்
நித பிடி உண்டு.

ஒருவனுக்குத் தனது நண்பர்களின் காரியங்களை நிறை
வேற்றும் வழியைக் காணப் பத்திச் சிறப்பே காரணமென்ப
தில்லை. காரியங்கள் நிறைவேறும் வழி, எத்துனை ஐண்ணிய
தாயிருப்பினும், அதனைக் காண வேண்டும் காரணமாகலாம்.

விதூஷகன்— தேடி, விவரம் செல்லுக. ஸமுத்திர இரு
கத்தித் மாளவிகையையும் அயல் தேழினியையும் அமரச்
செய்துவிட்டுத், தங்களை எதிர்த்துள்ள வந்தேன்.

அரசன்—ஆம். நான் அவனைக் கண்டு கொண்டேன்வேண்டும்.
முன் செல்லுக.

விதூஷகன்— நான்கள் வாரூக்கர், (கட்டி) இது நான் ஸ
முத்திர இருகம்.

அரசன்— (அச்சத்துடன்) நன்ப, உவது தேடி இராவதியின்
வேலைக்காரியாகப் சந்திரிகை, ஆப் பறித்தக்கொண்டு
இந்தப் பக்கமாக வருகின்றாள். ஆகையால், நாம் இரு
வரும் இந்தச் சுவர்ப் புறமாக மறைந்து நிற்போம்.

விதூஷகன்—ஆம். ஆம். கன்வரும். காமமுற்றும் சந்திரிகை
யைக் காணுது ஒதுக்கவேண்டியவர் நாமே.
(இருவரும் சொன்னவாறே செல்கிறார்கள்.)

ஒருவனுக்கு—ஸ்தோதரமில்வாவிடம் பத்தியிருந்தும் பவயிப்பை.
ஸ்தோதரம்குப்பின் பத்திகுடமை தில்வாவிடமும் காரியம் காணும்.
உனக்கே, ஸ்தோதரமும் புத்தி. ம் செர்த்துப்பதாலிக்காரியம் காணத்
தலை என்ன? என்பது வருத்தம்.

தேடி.—ஸமுத்திர இருமென்பது முகம் விழுவது ஒரு கட்டிடத்
தின் பெயர்.

ஆம் ஆம்.—சந்திரிகை—நலா. இராவதியின் வேலைக்காரி. அவளில்
இரு-முடியாது. காமமுற்றவை விடா வருத்தம். ஆகையால் சந்திரி
கையை இருவரும் பரிதாபித்தே ஆகியவர்களும்.

அரசன் -- கொடும், என் தொழி மகளிவது, என்னை என்
பார்க்கின்றனா என்பதைச் சொல்ல வழிவகைப் பார்ப்ப
போம். வர.

வினாக்கள் — அய்யங்கார்.

(இதுபற்றி பரமசிவகுருகுலத்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட செய்தி.)

(பி.பது மா.நா.வி.கைகள்: அ.சு.நா.ப.வி.கையின் பிரதிநிதிகள்.)

வகுளி : வலிமை— தேவதூ, அச்சமரச வணங்குக.

அரசன்— யாருடைய சினை வளமுடன் செந்திரத்தைத் குறிப்பிடுகின்றன என்பது தெரியவில்லை.

மீளாவினைத்—, எந்தெந்த காலத்துமே காலம்கொண்ட. (காலத்துமே காலம்
பயிற்று, அதற்குத் தாமது அடிமை என்னை? என, நீ காலமே
கொண்டதுதான் துரை.

செய்தது - "சதம் து சீத கவே மாம் புரத்பாவயத்" என்பதுமூலம்.
 "எவ்வாறு எதிர்பார்க்கின்றோமோ அப்பாற்ப்பியலாம்" என்றும் பொருள்
 கூறுவர்.

பி.கு. - திருவருள் எழுந்தா னிருத்தல்நாளை நான் சித்தப்பட்டு
உன் வளம் கொழுக.

தோஷம். பஞ்சபாதி அகரம். பஞ்சபாதிதா த்ருவதே" என்ற
பாடமாலால், "பஞ்சபாதி அகரம்" என்றும் முன்பிறந்ததும் இரு மரு
க்குகளிலும் ஊணப்படுகின்றன. அந்த ஊணபாதி அகரம் என்ற
மொழியிப்பெயர்க்கப்பெண்ணும். எனவே அகரம் பதித்ததால்
ஊணபாதி என்றும் அகரமுதற்கும் பாதப்பெயர்க்கின்றதும் பதிந்த இங்
கூறு உற்பபட்டது. அங்குத என்னு பஞ்சபாதிதும் அகரமுதற்கும்
நிதித்ததில் ஊணபாதிதற்கும்கூறும் எனக் கொள்ளலாம். மரு
திகை எப்பெயர்தும் அகரமேய நியாமித்திருப்பதால் அந்தியானந்
தின் மருதிகையால் அகரமுதற்கும்கூறும் அகரம் தோஷபாதிதற்கும்
நிதித்த துக்கால வகுதிகையால் பதித்ததால் அகரம் உற்பபட்டது
பதி உற்பபட்டது. இது மேலே உற்பபட்டதில் பதித்ததால்
பதி. "பஞ்சபாதி அகரம். பாததத பஞ்சபாதி" என்ற பகுதியின்
தொடர்தும் இங்கு நிதித்ததால்.

நயங்காங்கு.—தூத பங்காங்கு சங்கிக்கு அங்குதியா. அருங்கு
அங்குங்குக்கு செல்லப்பட்டதென்பதும் சபாநாத்தம்.

அரசன்—தேழு மானவிகாட்சிவிழ்த்தியம் மெழுவையும் வருத் தந்ததையும் கண்டு நான் களிப்படைகின்றேன்.

ஸரீயன் மலைத்து எழும்பொழுதும் லிழும்பொழுதும் தாமரை மலர்க்கு ஏற்படும் இரு நிலைகளையும் மாளவிகை யின் அழகிய முகம் ஒரே கண்ணத்தில் ஏற்றுக்கொண்டது.

வருளாவலிகை—இதே நித்திரத்தில் இருக்கின்றேன் அரசர்.

இருவரும்—(வணங்கி) சீரடி தக்க வாழ்ச்சி.

மாளவிகை—தேழு, இன்று நித்திரத்திலிருக்கும் அரசரது உருவத்தை எவ்வாறு பார்க்கின்றேனோ, அவ்வாறு அன்று அவர் விளிரிவதும் என் கண்களே அவரை நான் பார்க்க வில்லை.

வினாவுகள்—மேட்டார்கள் (இன்று நித்திரத்தில் தங்களைப் பார்க்கப்பதைப் போல அன்று கேரில் தங்களைப் பார்க்க கில்லை என்று சொல்லுகின்றான். ஆகையால், தங்களுடைய வேதவணப்பருவம், மஞ்சட் பெட்டியிலுட்கிடக்கும் சந்திர அக்ஷிணப்போலப் பார்க்கப்படாது பாழாகின்றது.

ஸரீயன்—உருவோதய காலத்திலும் உருவாஸ்தமய காலத்திலும் தாமரைப் பூவிற்கு உண்டாகும் மலர்ச்செய் காட்டமும் மாளவிகை யின் முகத்தில் ஒரே கணத்தில் உண்டாயின என்று உதும் கதை மதுரையில் ஒரு “உபமா காளிதாஸஸ்” என்ற புத்திரன் ஏன் ஏற்பட்டான்.

குந்தா—“ஊம் எவ்வோ சித்திரே யட்டா” என்பது மூலம். “சித்த” என்ற பிரகிருத பாவகைப் பதத்திற்கு “சித்” என்பதும், “சித்த” என்பதும் கம்ஸ்கிருத பதங்களுடையன. “இதே நித்திரத்திலிருக்கின்றேன் அரசர்” என்றும், “இவ்வாறு உளது மனத்திலிருக்கின்றேன்” என்றும் இருவிதமாகக் கருத்துக்கொள்ள.

மேட்டார்கள்—“மூதா திரானீம் மஞ்ருஷேவ சத்பாண்டய் பென்கனகர்வம் கதாஸி” என்பது மூலம். “நீ வினாச பெனகர்வச் செருக்கை கழல்கின்றாய்” என்பது வேராக பதம்பொருள். பூசுஷேவ் ஸய ஆபாணம் மஞ்சட் பெட்டியின்கீழ் தானாக அலிது எவ்வாறு பவன் படாது போருமோ, அங்காதே அதபவிக்கேண்டிய பெனகனம் உபயோகப்படாமல் பாழாகித்தே எவ்வருள் விழவுகள்.

அரசன்—என்ப, மாதர்கள் ஒன்றில் சுவல் கொண்டதும்
அதனை நிறைவேற்ற இயற்கையாகவே அஞ்ஞாயிர்கள்,
பார்—

காதலிகள், தமது காதலனைப் புதிதாகக் காணும்போ
ழுது அவை உருவம் முழுவதையும் காணக் கருதுவார்கள்.
ஆயினும், அக்காதலிகளுடைய கண்கள் எல்லாவு விசரல
மாயிடுக்தாலும் அவற்றில் பார்வைகள், அக்காதலர்மீது முழு
தும் விழுவதில்லை.

மன்னவீதை—தேவழி, இவன் யாவன்? முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்டு நிற்கின்றான், இவனை அரசர் அன்பு நிறைந்த
கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாரே.

வருனாவலிதை—அரசரை அடுத்த நிற்கின்ற இவன் இர
வையென்கே.

மன்னவீதை—ஓஹ், அரசர் தனின் கால்களில்லென்று எனக்
குத் தோன்றுகின்றது, இவன் அந்தப் பாதத்தின் அனை
யகாரும் கிடந்து, இவனென்றவனது முகத்தையே நோக்கி
யப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களவா?

வருனாவலிதை—(மனத்துடன்) சித்திரத்தில் வரைந்துள்ள அரச
ருருவத்தை உண்மையாகவே அரசரென்று எண்ணி
இவன் பொருமைப் படுகின்றான், இருக்கட்டும், இவ

தேவழி—எப்பொழுதுமுள்ள பாவனையில் பற்றிமையாக, சித்திரத்
தில் காணப்படும் அரசரருகும் மன்னவீதைக்கு உண்மை அரசருடையே
தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது.

ஸ்தி—“தங்கையா? அரசர் தனின்?”—பல மனைவிகளிருந்தாலும்
அவர்கள் எல்லாருமும் ஒரேகுரையோடப் பாராட்டுகின்றனர் தனின்
கால்களுகான், எல்லாரிடமும் ஒரேமாதிரியில் பிழிதலைக் குடியாதா
கையால், வெளிப்படைவாய் பாராட்டுதல் ஒரே? திவிவிருக்கெண்ணும்
என்பது கருத்தெனக் கூறுவர். இங்கு தோவதிகையப் பார்த்தவண்ண
மாகவே அரசரருகும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. சித்திரத்தை உண்மை
வகை நினைத்து, “தோவதிகையே யிடமம் பார்த்துக்கொண்டிருப்ப
தாம், இவ்வரசர் தனின் கால்கள்” எனக் கூறுகின்றான் மன்னவீதை.

தொடு செது வினாடுகிறேன். (வெளிப்படைபாடு)தொழி;
இவன் அரசரது அன்ருக்குரியான்.

மாணவிகை—அப்படியானால் நான் என் என்னைக் கட்டப்
படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

(அவர்களுடைய முகத்தைத் திருப்புகின்றான்.)

அரசன்—என்ப, உன் தொழிலின் முகத்தைப் பார்—

தெற்றிப் பொட்டு நெறியுமாறு புருவங்கள் சிணங்க உதடு
கள் ஹுக்கப் பொருமையுடன் மாணவிகை தனது முகத்
தைத் திருப்புவதைப் பார்த்தால், 'எய்வேற்ற காலையில்
காதலனிடம் கரட்டேவன்கூய செய்கை இன்னது' என்று
இவளுக்கு எட்டியாசாரியன் கற்பித்ததை இவள் இங்கு
அழகாக அடையித்துக் காட்டுகின்றாள் போலும்.

விதுஷகன்—இப்பொழுது எமது தரன் படுத்த ஒருப்பட்
புருக்க.

மாணவிகை—ஆரிய கௌதமரும் இங்கு இந்த அரசரை
அண்டி நின்றுருகே.

(பிரத வேறு பக்கம் திரும்ப விருப்புகின்றான்.)

தெற்றிப்பொட்டு—“மாணவிகை, கரட்டியாசாரியன் கற்பித்ததை
அழகாக அடையித்துக் காட்டுகின்றாள்” என்று கூறும் கம் கறாகவி,
தனக்குள்ள இவர்களை வர்ணனைப் பெருமையை வெகு அழகாக வெளிப்
படுத்திகின்றாள்.

இப்பொழுது—“நாயகம் அகநாச் செயலத் தருந்த எமயம் இது”
என்று விதுஷகன் அறிவிக்கின்றான். இக்கு நுண்கும் அக்கத்திலுள்ள
“இந்த மாணவிகையின்.....” என்ற அசைவை செய்பதும், விதுஷக
னது மறமொழியும் கினைக்கற்பாலவை.

ஆரிய கௌதமரும்—இவ்ருச் சித்திரத்திலுள்ளதைப் போலவே
லட்டுரு உண்மையிலையும். இவ்வாறு உள்ள கிளையும் வெளிப்படுமாறு
பொருத்த எழுதுவது, சமத கலியன் காமர்த்தியங்கள்வெள்கும்.

வேறு பக்கம்.—விதுஷகனும் எண்மைகள் கூடவிரும்பதாக
என்னி வெட்கத்தால் வேறபக்கம் திரும்ப வினைக்கின்றான் மாணவிகை.

வருளாவலினை—(மாணவிகையைத் தடுத்த) இப்பொழுது உனக்குக் கோபமில்லைபே?

மாணவிகை—நான் கொடுகோம் கோபங்கொன்னவென்றும் என்று நீ விரும்புவதாயின், இதோ போன கோபத்தை மறுபடியும் வரவழைக்கின்றேன்.

அரசன்—(அஞ்சித் தடுக்க)

ஏ கருங்குலையோன்ற கண்ணுளே, சித்திரத்திங் வரை யப்பட்டிருக்கும் என் செய்கையைக் கண்டு நீ ஏன் இவ்வாறு கோரிக்கவேண்டும்? இதோ கேரில் வந்திருக்கும் நான் மற்ற வர்க்கில்லாமல் உனக்கு மாத்திரமேயுக்கும் அடிமைவன்றோ?

வருளாவலினை—பிசுபு நங்கு வாழ்க.

மாணவிகை—(மாத்தான்) அந்தோ, சித்திரத்தினுள்ள அரசரைப் பற்றியா நான் பொருமை கொண்டது?

(நெடிக் தலையிட்டு, கைகொடுக்கார். அரசன் மையல் மயக்கம் ஏறத் தடைத்து நிற்கின்றான்.)

வினாவுதன்—தோழ, உன் இப்படித் தங்குகத் தெக்காட்டாமல் கம்மா திடுக்கிட்டு நிற்கவேண்டி.

அரசன்—உன் தொழிலை கம்பமுடிவாய்க்கிறப்பதால்தான்.

வினாவுதன்—அப்படி, உன்னை இவனை கம்பாதிருக்கக் காரணம் என்ன?

இப்பொழுது—கொடுத்தான் வேறு பக்கம் திரும்பியதை, கோபத் தால் திரும்பியதால் பாவித்து வருளாவலினை மன்னிக்கும்.

நான்—இம்மறுமொழியின் அறகோ அழகு.

தோழ—"கீழ் பகான் உதானின் தூய்" என்பது மூலம். அகையில மாணவிகையைப் பாராட்டவேண்டாமா? கம்மா திடுக்கிடமா?" என்று. அரசனுக்கு அப்பொழுது கோர்த மதனகாதல் (மையல் மயக்க)த்தை வினாவுதன் அறிந்தான்.

உன் கோழியை—அரசன் தனது காமத்தினையே மறைத்து, இந்த மையத்திற்கேற்ப எல்லாவை அழகாக மறுமொழி கூறுகின்றான்!

ஆசன்—கேள்—

இவள் கணலில் என் கண்களுக்குக் கணப்பொழுது புலப்பட்டோகிட்டு அடுத்தனொடியிலேயே மறைத்துவிடுகின்றாள். தனிமையாக என் கைகளினிடையில் அகப்படுகின்றாளாவினும், உடனே திடீரென்று ஒடிவிடுகின்றாள். இவள் இவ்வண்ணம் கூடித்துலாவ ஏமாற்றுவதால், காம்போய் பிடித்து வடிந்தும் எனது மனம், இவளிடம் எஸ்வாடி கம்புதல் கொள்ளும்?

வாதுளாலலினை—கவி, நீ பல தடவைகளில் பிரபுவை வந்து வித்திருக்கின்றாய். ஆகையால் பிரபுக்கு உன்னிடம் எம் புதல் உண்டாகும்படி நடந்துகொள்.

மாணவினை—பாக்கியம் குறைந்த எனக்குப் பிரபுவின் செர்த் லை கணலிலும் கெடப்படுகின்ற.

இவள்—அரசன் தனது சிவனாகச் செக்கனை விடுத்திருக்கும். “எனக்கு உறக்கம் வருவதில்லை, உறக்கம் ஒரு ரொடிசேர்தான். கணலிற் கண்ணப்பட்டவளுக்கு உபசாரம் செய்யத் தொடங்குவதில் விழிப்பு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. மறுகணம் உறக்கம்வந்து மூன்போலக் கணலில் தோன்றவே இதேத் தருகக் கொத்துக் கைகளைச் சேர்க்க, இவ்வகை ஒன்றோடொன்ற மூட்ட உடனே தக்கதிலிருந்து ஏழை தவிடுகின்றான்” என்று அரசன். “என்னைப் பல தடவைகளிலும் கணலில் ஏமாற்றியதுபோல இப்போதும் நுகையொளித்த ஏமாற்றக் கூடாத” என்பது அரசன் மனத்திலுள்ள வேண்டுகோள். இவ்வு “பிரஜாசே”.....” “தேவபாயே சிந்தாம்...” “மரமாமாசபாஸிந்தித புனம்.....” என்ற எருத்தன் வித்தோர்வெல மேகவெத்தென் செவியன் கிளைச்சற்பாவை.

கவி 3.—“இப்பொழுது உனது செயல்களால் அரசருக்கு கம்புதல் உண்டாகின்றதும், ஆகையால் அத்தகைய செயலையொன்று செய்ய வேண்டும்” என்ற புத்திமதியாகிய வாதுளாலலினை உமபொசிதமாய்ப் பேசுகின்றாள்.

113 க்யம்.—வாதுளாலலினைவும் விதவையையும் எதிரில் திடுக்கிட்டுப் பெண்ணாகிய மாணவிகை, தனது காதலைச் செய்கையால் எம்மன்ம் காட்டக்கூறும்? ஆதலால் மறுமொழியாலேயே தனது ஆழ்ந்த காதலை மகத்தாரவாதத் தெரிவிக்கின்றாள், “தங்களுடைய காதல் பெரிதென்று

வகுநாவலினை—பொது இவனாகு மறுமொழி அளிக்கவேண்டும் அளிக்க வேண்டும்.

அரசன்—எதற்காக மறுமொழி அளிக்கவேண்டும்? குரமன் என்ற அக்கினியை ஊக்கியிருக்கவந்தான் அங்கு என்னையே உணவு தொழிக்கு அளித்து விட்டேன். உன் தொழி, எனக்குப் பணியினை செய்யவேண்டாம். எனவே உன் தொழிக்குத் தனிமையில் பணியினைச் செய்வேன்.

வகுநாவலினை—இஃது என்னிடம் காட்டிய அருமை.

வினாக்கள்—(நடந்து பாப்பாட்டன்) வகுநாவலிகே. அதோ மரம்; அசைக்கக்கூடிய தளிர்னைத் தின்னவருமேயன்றது. அரசு அதனைத் தடுப்போம்.

வினாக்களேண்டாம். தங்களுக்கு ஒரு ஆணையாகவது அரசன் வருமிதது. எனக்கோ தங்கள் பிறந்த அரசன் வலிமைவாய் வப்பொருதும் வலி குடிசொன்றம். அங்ஹம் பதனம் அரைக்காமல் உதக்கம் வருகதில்லை. ஆகையால் தங்களைவிடப் பெரிதும் வருத்தி நிற்பவன் என்னை. என் ஏமாற்றமேட்டேன்." என்பது மரமையின் வருத்தம்.

பொது—மரமையின் பேச்சுவந்த பிறழ்வுப் பொதுவாகு இடமிதது என்ற வகுநாவலிகே வருதுமென்று போதும்.

எதற்காக—அரசனெனினாலாவது அரசன் எத்தனை அழகாய் பிறையானம் ததும்ப மறுமொழி உதுமென்று? இஃது எந்தப்பதில், எருத்தவத்திலுள்ள வலியின் காரணதாயும், அரசனது "பரிசுத்தம் பறம்புவேயி....." என்ற சொல்லும், விசுவமோகமேத்திலுள்ள சித்திரவேகையின் பேச்சும், புருஷனது "அனன்யாஸீயமாய்வேதாநஸ்தவம்வா:" என்ற செய்யுளும், அந்த கந்தாப்பலினைத் திண்குந்த பாலன.

வகுநாவலிகே.—மேதாவியான விதங்கள், திண்குந்து வெளிக் கொள்வ வலிமையான வருகவலியைவிடம் ஒரு காரணத்தால் கற்பித்தப் பெருமென்று. திண்கு ஒருமான் அரேசனத்தனினால் திண்குரு வகைப் போலவே, எருத்தவத்தில துன்புத்தனும் எருத்தவையும் தனித்திருக்கக் காரணமாக, ஒரு மரங்குட்டி தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு வருமின்றது.

வகுளாவலிதை—அப்படியே.

[புறப்பட்டுக் சென்றான்.]

அரசன்—தேவா, நீ இவ்வாறே கயமைக் கார்பதில் தவறாத வரையிருக்கவேண்டும்.

விதூஷகன்—கௌதமனுக்கு இது கூடச் சொல்லப்பட வேண்டுமா?

[கொக்கின்று.]

வகுளாவலிதை—ஆகியகௌதமனே, நான் மறைவில் நின்று நேன். நீர் வலிப்படியை காதலிக்கொண்டிருப்பீராக.

விதூஷகன்—உதே.

[வகுளாவலிதை கொக்கின்று.]

விதூஷகன்—(கூர்ந்தபடி, பார்க்கு) இந்தத் தலை அப்படித் தற்களம் எட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் உட்காருகின்றேன். (உட்காந்து) ஆ தலை! இக்கற்பாறை தேற்றத்தில் படும்கொழுது எவ்வளவு ஸுகமாயிருக்கின்றது.

[தாங்கிக்கொண்டு.]

[மாணவிகை யாந்து நிமிக்கிறான்.]

அரசன்—ஓ ஸுகந்தரி, என்னுடன் கூடிக்குலாவ நீ யாப்ப வேண்டாம். அப் பயத்தை ஒழித்துவிடு. காஞ்சே நெடுகளாக உனது நேசத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றவன். இதோ நான் நேமாமாம் ஆகின்றேன். 'நீ என்மீது மாதலிக்கொழுவின் செய்கையைச் செய்வாயாக.

சூரிய.—ஒரு புருஷனோடு தனித்த கற்பத தலாதை வினைத்த கருவாவனா வேறிடம் செவ்வென்றான். விதூஷகனைத் தனிமையில் விட்டது. அவன் அங்கவும், பிரந்தனும், துராகதி கொடுக்கவும் இடம் தருகின்றது.

புறப்பட்டு—“உதாவேஷ்டதகம்” என்ற ஆயிரகணத்தாகச் செவ்வ வேண்டும் என்று அரசன். “உதே கௌதமனாக” என்பது மூலம். கௌதம பதத்திற்குத் துணவன் என்ற கார்த்தமூலமும். அதுவும் இக்குப் பொருத்தம்.

சன்மொழி உறவாகுதோ?

இராவதி—அடி அறிவி, அசருடை மனம் வேறொருவ
னிடம் சென்றபின், அவரும், சித்திரத்திலுள்ள அவருருவ
மும் எனக்கு ஒன்றுதான். ஆயினும், நான் முன்பு முறை
தவறி டெர்த குற்றத்திற்குப் பரிசுறாமக இவ்வண்ணம்
செய்யக் கருதுகின்றேன்.

திபுணிகை—நாங்கள் இவ்வழி வரவேண்டும். இவ்வழி வர
வேண்டும்.

[குறவரும் நடக்கின்றனர்.]

(பிரிவெடுத்தல்)

வேலுத்தாரி—நாங்கள் நங்கி வாழ்க. “எனக்கு யாரிடத்தி
லும் கிரோதம் பரவாட்டக்கூடா என்பதில்ல இது. ஆய்
தும் உன்விடம் எனக்குள்ள மதிப்பை வெளிப்படுத்தவே
மாணவிகையை அவன் தோழியின் கையிலிடைத்தேன்.
உனக்கு கிருப்பிருந்தால், உன் கிஷாமாக அசரிடமும்
பெறக்கூடாது. உன் எண்ணத்தால் சொல்” என்று
தெரியரசு தங்கவிடம் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

“ஐ” என்ற உண்மையாகவேண்டி இவ்வாறு நினைக்கின்றேன்.

அடி அறிவி.—“வேலுதம் பகாரத்திலும் பரமர்வதும் அம்மா
ரம் அயம் துரம்ப” என்பது மூலம். டெய்மென்றன், தலைவன் காலில்
கிரோதமும் அசரிடத்தின் கிரோதமும். அம்மாத செய்வாத
முறைதவறி டெர்ததாதும் என்று உறவின்றும். சித்திரத்திலுள்ள அச
ரன் தங்கியே ரோக்கென்கொண்டிருப்பதால் துன்புத அசரிடமிட
இவ்வருமே தனக்கு மகப் பிரியமானது என்பது துரோகதீயின் உட்
கருத்த. இங்கு “அவததப்பினிசை... ” என்ற கிரோதமேவெய்
செய்யவும் நினைக்கப்படுகிறது.

நாங்கள்—புத்தியன் அசரிடத்தின் குற்றமென்ற வேலுதத்தின்
திரும்பியவேண்டும் என்ற எண்ணி, மனத்தயங்கமும் தானதர்மம்
கிரோதம் சொல்லுகுவதால், இப்பொழுது எகரிடத்திலும் துரோகதீயின்
பாசாட்டியது தனக்குத் தனது என்னைத் தாசினி. ஆ! என்னே!!
மறையிலின் தாபத்த காமத்தியை துனி துரோகதி மாணவிகை
வையப் பற்றி அசரிடம் பாடுதொன்றும் தெரிவிக்க முடியாதபடி நமது
குறி அழகிய தந்திரமொன்றைப் புருத்திலிட்டால்.

இராவதி—காசரிசே, “தேவிபாஸா ஏவ எவன் டாவன்? தம் வேலைக்காரிகளாகத் தண்டித்ததால் என்னிடம் தங்களுக்குள்ள பிரிதி வெளியாவிறது. தங்களைத்தவிர வேறு யாருடைய அருணாஸ் என் வாழ்கின்றேன்.” என்று என் கிண்பாயம் செவித்ததாகத் தேவிபாஸிடம் விந்ருபகம் செய்:

வேலைக்காரி—அய்யவா? உம்.

[சேர்ந்து.

திபுணிதை—(தடத்து, டாத்தது) இதேதா கடைத்தெருக் காண்பைப் போவ ஆரில கெலதான், அருத்திசு கருணத்தின் வாயிற்படியில் உ.பு உல்துகெல்கெடே உ மங்குகின்றேனே.

இராவதி—ஐயோ, கிண்பாயக்கம் இன்னமும் மிகுத்திருக்காதே?

திபுணிதை—முகம் தெனிக்ற காணப்படுகின்றது. மேலும், அருவலித்தியன்றெரு சித்தினை உடத்திராது. ஆகையால் கரம் கெடுதலாக சினைக்க இட மில்லை.

வினாவுருள்—(துக்கத்திட்டுத் துக்குறில்) அம்மா மாணவிகே,

திபுணிதை—அம்மா, கேட்டீர்களா? எப்பொழுதும் கம்மிட மிகுத்த வாயினைப் பெருகி வரக்கித் தின்ற வலிதகொழுத்துக்கிடத்து இத்தப் பாழும் கெலதான் இப்பொழுது தாக்கத்தின் மாணவிகளையக் கூப்பிடுகின்றார், இவரை கம்பித் தவறு காரியத்தைச் செய்ய வலுவார் யார்?

காசரிசே—“என்றைய உ.பு யோசனைகளும் தக்கதாடைய தையலைப் பொறுத்திருக்கின்றன. தனசயல் என்னுடைய கேமத் தத ஆரல்கு உல்தம்புலத் தாக்கயே ஆசரிசும் விண்ணப்படு தியயவேண்டுமென்றி, ‘இவ்வாறு உறு’ என்ற தவனை என் தன் கெது உல்தமா?” என்பது உருத்தி.

கேட்குக்கள—வாயினைப் பெருக்கன்—கொளுக்கட்டை முதலி வகை, எமது உ.புபதத் தின்றவிட்டு உ.புமயே வலிப்பதைப்போல இவ் இவர் கத்தலையும் வலிப்பாரன்னே. அய்யவா? இவரை யார் கம்புவார்? என்னுள் திபுணிதை, திருக் காணப்படுக் கேற பாடல் என் தித்தவயல்.

விதூஷகன்—ஓ இராவணியே மீதியவனாகாத.

திபுணியை—என்னே! பயலாகமான வர்த்தை. தேடும் களை? இந்த அதமப் பிராணன் பரம்பலின்று பலத்த வர். அதலிங், என் னுன் பதறவினிருந்தகொண்டு பாம்புபேரல் வகைந்த இந்தக் கோலால் இவரைப் பயப் படுத்துகிறேன்.

இராவதி—இந்த அபேரக்கிரைப் பாம்பு கடிக்கத்தான் வேண்டும்.

(நிபுணிகை விதூஷகன்பேது கோலப் போருகின்றான்.)

விதூஷகன்—(நிபுணிகை உணர்ந்து) ஐயோ ஐயோ; பாம்பு என்மீது கிழுக்தகிட்டதே.

அரசன்—(வகைத்து வந்து) தோது வாய்படவேண்டாம், பரப் படவேண்டாம்.

மாளவியை—(முன் நோட்டிது) நிரபே, கிணாந்த வெளித் செல்லவேண்டாம். பம்பு என்ரு செல்லப்படுகிறது.

இராவதி—அந்தோ, அந்தோ. அரசரும் இந்தப் பக்கமாக வே ஓடிவருகிறார்.

ஓ இராவணியே, —மாளவியை கணினுணத்தில் இராவணியே மீதிய வகைப்பத அறிந்த விதூஷகன், அரசனின்மூல அங்குரே மாள வியை தூக்கேன்றும் எந்தே வப்பொழுதும் மனத்தில் எண்ணியிருப் பான். அதாவது அவனுள்ளத்தில் படுத்த மிடத்த வண்ணம், உருக் கத்தில் அவனறியாத வெள்ளிசெருகின்றது.

எங்கே.—"சுருதம் வதத அந்நாழிதம்" என்பது மூலம். "அந்நா ழிதம் மதாபிதி" என்பது கீழ்க்கு. இந்த வர்த்தை கண்காடோத மாலிருந்து தந்தனை அடுக்கச்செய்கதால் இதனாலே மதாபவமென்றது.

இந்த.—"இக்கிரைப் பாம்பு கடிக்க" என்ற வகைமொழி நுப்பொழு தும் கடிக்கத்திலுள்ளது.

அந்தோ.—விதூஷகனும் அரசனும் இங்ங் செக்த்திருப்பதால் ஒரு தால் மாளவியையும் இழுக்கக்கரும் என்று நினைத்த, இராவதி "ஐயோ ஐயோ" கக்கிறாள்.

வினாவுத்தன். — (சிறிது நேரம்) ஸ்ரீ கோலா இது? நாமது
முட்டாளம் கீறி, பாம்பு கடித்தாற்போலக் கட்டிவெளே.
அந்த உண்மையாகவே பரித்துவிட்டது என்று நினைத்
தேன்.

(பிரத தீவாஸயத் தள்ளிக்கொண்டு வதுளாவலினை
பிரிவுசெய்து.)

வதுளாவலினை—பிரத இங்கு வரவேண்டாம். இங்கு வந்த
பேர்களுள்ள பாம்புபோலக் காணப்படுகிறது.

இராவதி—(வினாவில் அங்குடன் சென்று) தம்பதியினின் பக்
வெற்பாடு, இடை யூறின்றி எண்ணப்படி சிறுவேதியாக?
(எல்லாரும் இராவதியைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர்.)

ஸ்ரீ கோலா.—வேறு பாடப்படி. "என் நாமது முட்டாளம் கீறித்
கொண்டு, பாம்பின்மீது பந் கடித்தினைனல்லவா." அது உண்மையில்
பரித்த விட்டது என்று நினைத்தேன்" என்று மொழிபெயர்க்க
வேண்டும்.

பிரத.—"பாவித படைவெய்யை" என்பது மூலம். படம் என்
றும் கண்ணம், இங்குத் திரை. விகாரில் வரவேண்டிய காரியங்களில்
இவ்வளவு திரைவைத் தள்ளிக்கொண்டு வருவதாக எழுதுவது சாடக
ஸம்பிரதாயம்.

பிரத.—"இது குடிவாழ்: வர்ப்ப இவ த்ருவதே" என்பது மூலம்.
பாம்பு விரைந்த விரைந்த செல்லுமாதலின், விரைந்த பேர்களுள்
என்ற அடைமொழி எப்பத்திற்குப் பொருத்தம். "இவ" என்ற
பதத்திற்குப் "போல" என்பது பொருள். "தரே நிஷ்டன் தேவதந்த
இவ ஆபாதி—தரத்தின் சித்பவன் தேவதந்தனைப்போலக் காணப்படு
கின்றான்" என்ற விடத்தின்போல் இக்கும் வர்ப்பபடித்தின் "இவ"
என்ற பதம் ஸம்பரவிரைவாக (ஒரு பங்கை தாங்கி சித்தும் றுவம்) குறித்
தும். இங்கு வதுளாவலினை, இராவதியின் வரவிற்குக் குறிப்பாறுணர்த
தலின்றும். இங்குக் குடிவாழ் என்றும் மேர்மையற்ற மனப்போக்
குடையவன் என்ற பொருள் கொள்ளவேண்டும். "வர்ப்பம்போலப்
பயப்படவேண்டியவனாய் மேர்மையற்ற மனத்தினையாகியுக்கும் இர
வதி இங்குக் காணப்படுகின்றும்" என்பது குறிப்பாறுணர்த்தம் பொ
ருள். இப்பொழுது "இவ" என்பது உண்மையைக் குறிக்கும்.

அரசன்—அன்பித்குரியவனே, இவனுக்காரம் புதியதாயிருக்கின்றதே.

இதாவதி—வருளாவதிகே, மதவிஷயமாக நீ எடுத்துக்கொண்ட பொறுப்பு கைவிடுவியலாது வெறுவேறாகிறது. ஊர் தோஷம்.

வருளாவலிலை—தங்கன் மனம் தெரியுமாக. தவிரகம் கதவுகின்றன என்று ினததா இத்தான் பூமியின் மனம் பொழிவின்றான்? “நான் செய்தததானா” என்பதை அரசரிடமே கேளுங்கள்.

வினாவதகன்—அவ்வாறன்று. அரசர், தங்கனது மனத்தில்

வந்திருந்த—“பிரபு ஒக்கி வாழ்க” என்றவழிகே மூன்று முகமன் உதவது வந்தனம். இவ்வாறு உதவது புதியதன்றே என்கிறான்.

வருளாவதிகே—அரசன் மீதுள்ள கருத்தமும் கருணாவலியுமே ஊன் உருவகமாயும் அரசனுக்கு மறுமொழிகுற நூலகதையை விட வில்லை.

தங்கன்—“இத்தான் மனது பொழிந்து பூச்சுவை குஞ்சம் செவ்வதில் அவனுடைய சூலை காணமேயன்றி வேற காணவருண்டோ? அதற்கு பூம் குளிர்து ஊன் எங்கும் தக்கியுந்தாகு, அப்பொழுது அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த தவிரகம் சந்திக்கின்றன. மனது பெய்த பிறகே லுனை சந்திக்கின்றனவேயன்றி அதற்கு முன் சந்திக்கின்றனவோ? இல்லை. அதுபொருள் சம் பிரபு சூலாகுகே மரவினாவிடம் சூலைகூர்ந்த அவனை மகிழ்வீரே, அதனைக்கண்டு மனது மகிழ்வீரே நேனெயன்றி நான் அரசரைத் துண்டக்கடுமோ? மன் துண்டனை அரசர்தாம் வந்தக்கொண்டவரா? இத்தான் ஆராய்ந்த பாகுக்கன், மன் மீது கைக்கொண்டவெண்டாம். இத்தன் மனசயங்குந்தான் அரசரையே கேளுங்கள்.” என்றும் கருணாவலியை, “இத்தனைப்பொருள் சம் பிரபு ஊம் பொது மனிதரவன்றே. ஆகையால் என்னரைடம் மகிழ்வீக்கின்றார் அவர், உனக்கு ஏன் இவ்வளவு பொருளை, அவசே முதலில் இவ் விஷயத்தில் நூறக்கிளர் வன்பதை அவர் மூலமாகவே கேட்டதே தெரிக்குகொண்ட” என்பது கருணாவலியின் உட்கருத்தாம். இவ்ருக காணப்படும் கேத பவ பாடங்களும் மனது பொருத்தத்தை எவற்றிக்

அவ்வாறன்று—நூல்கு விதமுதவது புத்தகங்களை புத்தகங்களை

கிழந்தும் தாங்கக் அதனைப் பாராட்டாமல் அவமதித்
துச் சென்றதை. அவர் தங்களைக் கண்டபடினேயே மற
ந்துவிட்டார். தங்கன் மனமோ இன்னமும் தெளிந்து
காணப்படவில்லையே.

இராவதி—நான் கோபமுள்ளவனாக இருப்பினும் என்னால் செய்
வக்கடிவாது என்ன?

அரசன்—இடமில்லாதபோது கோபம் கொள்வது உனக்குப்
பொருத்தாது. ஆம். அவ்வாறே—

சிறந்த மேனியாளே, உனது முகம், எப்பொழுதாவது
நொடி நொடிமேனும் காரணமின்றிக் கோபத்திற்குட்பட்ட
துண்டா? பர்வதாவும் தவிர வேறு இராத்திரியில் சக்திமண்ட
லம், கீதாணத்திற்குட்பட்ட மங்கி நிற்குமோ? தோல்,

இராவதி—“இடமில்லாதபோது” என்று தாக்கல் கூறியது
விசையும் ஏற்றதே, எனது பாக்ஷியர் யேறியும் பாய்க்
திருக்கையில், நான் கோபத்தினே பாக்ஷி, பிறர் எவ்வி
கைக்கத்தான் பாத்திரமாவேண்டும்.

அரசன்—நீ எனது வார்த்தையைத் திரித்து வேறு பொருட்
படுத்துகின்றாய், நானே, உன்மனமாவே கோபத்திற்
கிடமில்லி என்று ஒண்க்கின்றேன். என்?

இராவதி மூன்று சொந்த குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அவன் மனம்
பெரிதாய்க்குமாறு செய்கின்றான் விதவான். அக்குற்றத்தை எனைத்
துத் தெரிது திருக்கிட்டாலும், இராவதி மறுபடியும் முன்போலக் கடுமை
வாய்க் கோபிக்கமுடியாத வன்பது விதவனாது கருத்து. “என்
முன்பு அவ்வாறு அவமதித்ததன் பயன் இது. தூயின் இப்பொழுது
முன்போல என் அவமதிக்கக் கூடாது” என்று இராவதிக்குத் தெரண்
துவாது விதவான் குறிப்பிடுகின்றான். மூன்றாம் அடியும் இதற்குச்
செய்யுளில் (இப்பொழுது) அரசன் கூறியதை அவன் களைக்கும்படி
செய்து, அவ்வழியில் மறுமொழி கூறமாறு விதவான் அரசனைத்
குறிப்பாய் உணர்த்தித் துண்டுகின்றான்.

சிறந்த.—மாதரை தாத்திரியோடு ஒப்பிட்டுக் கூறாது வாய்வி
தின் வழக்கு. மறுவையும் வாய்விதிக்குச் செல்பவனாய்ப்பால் அவ்வாறே
தவிர, இவ்வகைமனப்படி விடவ்விதும் காணவாம்.

வெவராளர், குற்றம் புகுந்திருக்கின்றும், விழாக்காலத்தில் அவர்களைத் தண்டிப்பது நகரம் என்று நினைத்து, நான் துவர் களை விடுவித்தேன். துவர்களும் என்னை வணங்க இய்து வந்தனர்.

இராவதி—சிபுணிகே, “தேவியாரின் பகட்பாதம் தெரியவந்தது” என்று தேவியாரிடம் போய்ச் சொல்.

திபுணிகை—அவ்வாறே.

[சேனனார்.

வினாவுகை—(மனத்துள்) அந்தோ. அனந்தம் வந்துவிட்டது. சுட்டிப் போடப்பட்டிருந்த விட்டுப்பெரு, பெரு பூணின் பர்ணயில் கிழந்துவிட்டது.

(மனமெகத்து.)

திபுணிகை—தற்செயலாகக் காணப்பட்ட மாதவிகை'இந்த இவ்வாறு நடந்தது' என்று சொன்னான்.

(51தேர்டு கோவிலுக்கின்று.)

வெவராளர்—கருணாமயலின் கார்த்தவதும் மதிப்புக் கொடுத்தும் போகின்றான் அரசன். காந்தான் இவளிடம் கருணை காட்டினைன் என்பதால் கருணாவலிகளின் பேச்சு மதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் தோழியைத் தெறவிவிருந்த கிழவித்தந்தைக் காணம் உதவகை வலமேயன்றி வேறல்ல என்றும், அந்திபாராட்டிக் துவர்சை வந்தார் கள் என்றும் கூறி, துவரவதின் கம்சபந்தையும் கோபந்தையும் போக்க முயல்கின்றான் அரசன்.

சிபுணிகே—அரசன் தானே துவர்சை விடுவித்ததாகக் கூறினான். இதில் தெரியும் உடன்பட்டிருப்பாசென்ற கினைத்த இவ்வாறு வகுத்தும் போகின்றான் துவர்சை.

அந்தோ.—புது, சுட்டிப்போடப்பட்டிருப்பதால் தன்னைக் காக்க வேண்டியோ முடியாமல் பூணெரு இறைவாத்தான் வேண்டும். அங் வாதே மானவிகையின் கடுமென்றது.

கந்தேயலாள்.—சிபுணிகை அசையிடம் போய் இவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்தால், ஒருகால் அவன் கோபித்து முன்போல மாதவிகையை மதுபடியும் கிடைக்க அடைந்தாவிடக்கூடும். அசோகம் பூத்த செய்தி தெரிந்தபின் இவ்விஷயத்தை அளி அறிந்தாலும் ஒருவாறு கோபம்

இராவீ—(மனத்துள்) ஆம். இது பொருத்தம். தாழ்த்த இவ் வந்தனன்தான் இவ்வாறு குறிச்சி செய்திருக்கவேண்டும். (பொளிப்பதுபாக, வினாவுடனப் பார்த்து) இது களையம் மந்திரியரையே இவ்வாறு நினைபாம்.

வினாபுரணர்—அம்மா, நான் நீதியில் ஓர்நாள்மாவது படிந் திருந்தால், கையத்திரிகை என்னு மறத்தபேராகக் கட வது.

அரசன்—(மனத்துள்) இந்தத் தன்பத்திலிருந்து நான்விடுதலை பெறுவது என்னாம்?

(பிரவேசித்து)

ஜயசேனா—பிரேமிய, காலஞ்ஞாபி உலாவுகப்பி பத்தவிரை வார்டில் பக்கதப் பித்தொடர்ந்த தொண்டே போக, அங்குச் சென்றாங்கு பயப்படுத்தியது. அதனால் பெரி தும் அச்சம்கொண்ட காலஞ்ஞாபி, தேவியாரை மறவித்துக் காத்தவிரைந்து, கந்தரில் தனிர் கடுக்குவதைப் போக கடுக்குகின்றான். இன்னமும் இப்பநகை நிலைய அடைவ விவரம்.

தனாந்து மாணவிகாக்கியீதம் கருணைகாட்டி துடம் உண்டாகும் என்ற உண்மையை அறிந்த கமது மறநாமி, அபவிகாக்கிய அசெய்யம் போ கவிடாமல் கடுமையிலிருந்தே திருப்பிலிருந்து, மாணவிகையும் இவ் வாகுடையவரை விடுவிக்கின்றது.

நாமி.—"காமதந்திரியினால்" என்பது மூலம், காலநாத்தித்தில் மந்திரிமார் துருப்பது போலக் காமதந்திரித்தில் துவர் மந்திரியரிலிருத் தின்று வந்து கோபத்தால் பரிஹரித்தது உறுதிக்குள்.

காமா.—வதாவதொரு, விசேஷப்பேச்சுப் பேசி இவ்வகையத்திரி காக் செய்த அவனது கோபத்தாற் கந்தரீ மூலங்கின்றான் விதவுகன்.

பேயுமோ.—காமதந்திரித்தொருத்திருப்பது எவ்வளவு அழகானிருத் தின்றது. அசைந் தவித்த கிற்றங்கால், அவனை துத்த கங்கைத்திரிநு த்த விடுவிக்க, மெய்விய நுருபாயத்தாற் கந்தராகி கண்டிபித்தாரி. கானி கானின் துத்த செஞ்சுங்கையே கத்தினவன் காமதந்திரித் தாகி கத்தி அதை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அரசன்.—ஐயோ. மெய்யது பவத்திக்கு இருப்பிடமில்லை.
இளவதி—(பாபாப்புடக்) குழந்தையைத் தேற்ற ஐயர் விவா
ந்த செல்லவேண்டும். திசிலால் ஏற்பட்டிருக்கும் மனத்
நடுமாற்றத்தை வளரவிடக்கூடாது.

அரசன்.—இதோ சென்று குழந்தையைத் தேற்றுகின்றேன்.
[வேலமாக நடக்கின்றது.]

விதிவுதான்—உன்று செஞ்சூம்பே, உன்று. உன் உண்பினத்
கட்டத்திலிருந்து வந்து காப்பாற்றியாய்.

[தொழுவடர் அரசன், இளவதி, திருவிவரம்,
வேலக்காரியர் செங்கிசுமன்.]

மாளவிகை—தோழி, தேவியாகா என்னி என்பனம் பதைத்
தின்றது. இப்பொழுது இதற்குமேல் என்ன அனுபவிக்க
வேண்டுமோ? தெரியாது.

(தொழுவடர்.)

ஆச்சரியம், ஆச்சரியம், வளம் கொடுத்து ஐந்து நாளை
வதற்குள்ளேயே ஸுமத்ருசொர்க்கமாம் கிதாபு மொட்டுக்கட்டி
கிட்டே! இதனைத் தேவியாசிடம் தெரிவிக்கப்போகின்றேன்.

(இதனும் கேட்டு மகிழ்கின்றான்.)

வகுளாவலிகை—என் அருமைத் தோழி நீ மீண்டும் தெரியுத்
கலாம். தேவியைத் தாம் கூறிய வார்த்தையில் கடைப்பிடி
புன்னவர்.

குழந்தையை—அமது கவி கினைத்தவண்ணமே இந்தப் பாபாப்பில்
இளவதி தம் கோபத்தையே மறந்துகிட்டாள்.

நகை.—“பரிதாபத்தையா வண்டேத் எப்படி” என்பது மூகம்,
எப்படி என்றும் தீரே படிக்காடாள், அதாவது என்பன் என்பது
பொருள். ஞாக்குபோலச் சாபம்வம் காட்டுவதால் அசைவோ ஜிவ்
காத பரிதாபமாகக் கூறியுள் எனத் தெரிக. அவ்வது நன்னாயே
இக்காது பரிதாபமாகக் கூறிக்கொண்டாள் எனத் கொள்ளலாம்.

ஆச்சரியம்.—தேவியாகா கினைத்தப் பயத்து நகிக்கும் மாளவி
கைக்கு இந்தச் செய்தி அருததாயையாகாதோ? அக்கிளியில் விழு
த்த மாளவிகை இப்பொழுது அம்ருதலால்விவிருத்தெழுந்திருக்கினாள்.

மாளவிகை—எனவே, என் ப்ரமதவனம் காப்போன் சென் டின் செய்யோம்.

வருளாவானிகை—அங்ஙனமே.

[எம்மாநூல் சொந்தன்]

மன்களும் அங்கம் முற்றிற்றம்.

இந்தாம் அங்கம்.

[பிரத உத்தியாசம் கவிபவன் பிரவேசிக்கிறான்.]

உத்தியா—வன்—என், தேவியாநின் கட்டளைப்படி அங்ங னம் அசோக மாத்திற்குச் செய்வதென்று வறிபாடு கிளர் செய்து, இதகு அம்மாத்தினாலில் மேடை அமை த்து கிட்டேன். இவனைத் தேவியாநிடம் தெரிவிக்கப் போகின்றேன். (உத்த) ஆ. ஆ. தெய்வம் மாளவிகையிது இரக்கம் காட்டியது. தேவியார் மூன்று அங்ஙனம் காப் பூட்டப்பட்டிருந்தாலும், இவ்வசோகம் பூத்த செய்தி யைக் கேட்டின், இப்பொழுது மாளவிகையிடம் வருகின். காட்டுவாரன்றோ. இப்பொழுது தேவியார் எங்கிருக்கக் கூடும்? (பார்க்க) ஓ தேவியாநின் எய்வாறான ஒருவனுடைய வாரகன் என்ற கனம், அங்கு முத்திரையிடப்பட்ட முடிப்பொன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு காற்கட்டு விட்டிருக்கிற புறப்பட்டு வருகின்றான். இவனையே கேட்கலாம்.

[பிரத ஓங்குநியமம் வாரகன் பிரவேசிக்கிறான்.]

உத்தியா—(அடுத்தச் சொல்லு) வாரக. எங்கே புறப்பட்டாய்?

வாரகன்—மதுகரிகே, ஸேதம் வந்துவாரன அந்தணர்களுக்கு

நாள்.—“சுருதவந்தாரியே” என்பது மூலம். சுந்தரமாவது பூத்ததன் செய்வதென்று வறிபாடு. மூன் கொடுத்த வாரமே வத் தாரம் என்பர் சிலர், “சுந்தரபந்தம்” என்பது வடமொழி, கோமென்ற

சிதா நகரிலே கொடுக்கவேண்டும். அதற்காக இந்தப் பணமுடிவாயிட்டு புரேதாதிதர் கையில் கொடுக்கப்போகின்றேன்.

மதுகரிதை—என்ன காரணம்?

ஸாரதன்—சோரபதி, சௌரூரோர் வண்பித்திரை, பாகக் குதிரையைக் காப்பாற்ற அனுப்பியிருக்கின்றார் என்ற செய்தியைப் கேட்ட பூததல், அயர் சீண்டியபின் அடை யவேண்டுமெனக்கருதி தேவியைச், சிறித அக்கறையுடன் ருத் தினத்தோடும் பதினெட்டு காவர்ணம் தட்டிவர கக் கொடுத்திருக்கின்றார்.

மதுகரிதை—இப்பொழுது தேவியை எங்கு இருக்கின்றார், என்ன செய்கின்றார்?

ஸாரதன்—மயாளகுருநாதரின் ஆணைதான் அங்கு, அநேக நான் விசேஷம் விதர்ப்பதேசத்திலிருந்து அனுப்பிய பத்திரிகையைக் கணக்கிப் படிக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்.

மதுகரிதை—விதர்ப்புப்பட்டரசன் செய்தி என்ன?

ஸாரதன்—விசேஷமாகத் தலைவருக்க் கொண்ட எம் பிரதின் வெற்றியிடை, விதர்ப்பு நாட்டிலைப் பிடித்துவிட்ட

பதம் வள்ளியாயின் சிறித கருதிரைதல் உதமாயினும் இங்கு கருதிரை என்ற பொருளில் அதனைக் கொள்ளவேண்டும். "மதுகரிதை" என்ற பாடமுமுண்டு. மதுகரிதை என்பது மதுகரிப்பெயராயும். "சுதர்ப்பு" என்ற உடமொழிக்கு என்று தரவுவாரும் சபலில் இடமுமுண்டு விடு வன்பெருக் உதவம்.

சௌரூரதி.—2.1 குதிரையின் அங்கு 24 விசேஷமாக தரவுவார தங்கம் வாரணம் வண்பித்தல்.

மதுகரிதை—மதுகரிதலுமாயது மதுகரிதலுமாய காரியத்தைக் கேட்ப தற்குள்ள இடம். கைதேயின் கேட்பதற்குதல் பிதர்ப்புமாதார்தெரு, "விசேஷம்" என்ற வாரணம். இப்பொழுது "சுதர்ப்பு" என்று கருதப்படுகின்ற அங்கு விசேஷம். விசேஷம் பதத்திற்குமான பொருள் எழுத்திற்குதலாக் என்பதாம். தமழில் எழுத்தாக் என்பது இங்குப் பங்கும பதவிமாதார்தலுப் பதவிதலாம். தங்குதல் பங்கும துரேவமயத்தில் காண்பது, இவ்வாதலும் துருவமயமான தமங்குதல்.

தாம், அவன் தாயர்தியான மாதவனோடும் கிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டாராம். அவர், கமத பிழைவைக்காமல் தூதனொருவனையும், அத்துடன் கையாற்றவந்த சிறந்த ரத்தினங்களையும் தேர் யான முநவியவற்றையும் கலைகளில் பரிந்து பாவையார் பலருள்ள பணியாளர்களையும் அனுப்பிவிருக்கின்றார். காலையிலும் எம் பிசுபு அத்திதனுக்குக் கட்டி தரப்போகின்றாராம்.

மதுகரிதை—காரக, உணக்கிட்ட கட்டிலைய கிறையேற்றப் போ, காலுக் தேவியாரைக் காணச் செல்கின்றேன்.

[குதவதம் சென்றனர்.

ப்ரவேசகம் முற்றிற்று.

(பிறகு வசிக்காப்பவன் பிரவேசிக்கின்றார்.)

வாழிந்தாப்பவன்—அடி, “அசேகமரம் பூத்துகித்தும் சேர் கமைய நான் ஐயருடன் சேர்ந்து காண்கிறும்புகின்றேன்” என்று ஐயரிடம் விண்ணப்பம் செய்து என்ரு தேவியார் எனக்குக் கட்டிலையிட்டிருக்கின்றார். ஆகையால் பிசுபு தர்மாளனத்திலிருந்து வழுக்க வருவதை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றேன்.

[உட்கிண்கூர்.

(தனையினர்)

இரு வைத்தாளிதர்—பிசுபுவே, பாக்கியம் கிறைந்த தாங்கள், தண்டோடரயங்கொண்டே பாவவர் தலைகீழிருக்கின்றீர்கள்.

முதலாமவன்—தாங்கள், குயில்கள் இன்னிகைபாரும் விதி கைக் கரைப் பூங்காக்களில் மன்மதனை உருவமெடுத்து வந்தாற்போல ரதியுடன் வந்தமர்க்கு வஸந்த காலத்தைக் கழிக்கின்றீர்கள். ஏ வள்ளலே, தாங்கள் அனுப்பிய படைவி

பிசுபுவே—நிஷ்டையா தண்டெடுவெ அகிரைவ—வந்ததே தேவீ என்பது மூவம். தண்டமாவது காமம் தானம் பேதம் தண்டம் (நிஷ்டைச் சொல்வதற்கும், பொருள் கொடுத்தல், வேறு படுத்தல், ஏதத்தல்) என்ற நான்கு உபாயங்களும் சிறித்தன என்ற கால்கா முடியாமல்.

தாங்கள்—“விதிகைதேவியாரேயும்” என்பது கூடசொல்

வள்ள வெற்றி யானைகள், வந்தையாற்றங்கனையிலுள்ள மாங்க
கனில் கட்டப்பட்டு அவற்றை வலித்திழுக்கவே, அப்பொழுது
அம் மரங்கள் வணங்க அவற்றுடன் பகைவனும் வணங்கி
விட்டான்.

இரண்டாவது—தேவர்களைப் போன்றவரே, இப்பொழுது
தாங்கள் வெற்றிப்படைகளை அணுபீ விதர்ப்ப நாட்டரசனது
பூரிமைக் கைப்பற்றிய செப்திநாயும், முன்பு பூரி கிருஷ்ணன்
இருப்புலக்கைகளை யொத்த கைகளால் குக்மணியை வலவி
வெற்றுக்கொண்ட விஷயத்தையும் புலவர்கள் விரிபுமுள்ள
மீரதியால் பாட்டிலிசைக்க, பூட்டிவிதைப் பாட்டுக்களிரண்டும்
இப்பொழுது விதர்ப்பதேசம் முழுதும் பாலியிசுக்கின்றன.

விதைப்பட்டனத்தில் எவ்வப்பகுதிதான் பூரிதோட்டங்கள் எனப்
பொருள் கொள். பட்டனத்தில் எவ்வப்பகுதிதான் பூரிதோட்டங்க
ளிருப்பதாக வாசிப்பதாயும், இவற்றை எதோதயனங்கள் என்றும்
அழங்குவர். விதைதான் பூரிதோட்டங்களை இருப்பதை என்னி
அதன் எவ்வகைகள் எனத் துரிகரிக்கவர். "விதைப்பட்டனத்தி
னருகு ஒழும் வேதாவது தமன் கையிலுள்ள தோட்டங்கள்" என்ற
சிலரும், "விதை எவ்வாறின் கையிலுள்ள தோட்டங்கள்" என்ற
வேறு சிலரும் உரை அழகுநின்றனர். அதன் பதத்திற்கு, ஸந்தோ
தம், மன்மதன் புத்தினிபாகய சகிதேவி என்றாங்கு பொருள்செய்யும்
இருகு கொள்ள வேண்டும். மன்மதபகத்தில் "மன்" என்ற வுட
கொல்லுக்கு "கட அந்தமதுக்கொண்டி பேரவள்ளுள்" என்பது
பொருள். அவர் உத்ப்பொருளாயும், பெரிய மன்களை அடிவொரும்
சாய்க்கும் வலிமையுள்ள யானைகளைப் பார்த்தவுடன் பகைவன் மனம்
கலங்கிப் பணிந்துவிட்டான் என்பது அருத்த. அரசன் அவையத்துப்
பூரிதோட்டங்களில் விசேயாட, இவனது பட்டைய பகைவனை வென்று
விடுவதை வந்து காத்ததென்றான் வைதானின். இக்குருவம்சம்
தாங்கும் ஊர்க்கத்தினன், "சுராவானபிரிவிக்கடாசொடை: காரி
த்தவானதா." என்ற செம்புன் கிளைக்கற்பவன.

தேவர்களை— "விதர்ப்பம்" என்ற குவத்தில் "வி" என்பது
வந்த சனிப்பதமரத்தி எம்பொருளாகக் கூறுமாம். "ஸுரோபம்"
என்ற எம்பொருளும், பூரிசெய்யுண்டிருகு உலகம் உற பொருளென
வை வெளிப்படுத்துவதே. விதர்ப்ப நாட்டானின் பூரிமை அபரமீத
தான் என்பதாம் இவன் தம்மியும் எளிதது தெரிவிக்கப்பட்டது.

வாயிற்சாண்—அட்டியக்காரர் ஐயத்தெனச் செய்து, அச்சம் புறப் பட்டு இப்பக்கமாகவே வருகின்றார். எனும் அச்சுக்கு எதிரில் தற்காலம் சிறிது அகன்று, இதோ வெளித்தாழ் வாரத்தின் முகப்பிலிருக்கின்றேன்.

[கனத்திருக்கின்றார்]

1159ஆம் ஆண்டு தொண்டர் பரமேஸ்வரர் தங்கி.

முரசாண்—எனதன்பிற்றுகரிய மாளவிகையை அடைவது எளிதல்ல என்பதை கீனைத்தும் எனது பண்டகள் விதர்ப்பு நாட்டானைப் பிடித்துவிட்டன என்பதைக் கேட்டும் என் மனம், வெலியில் மனையால் தாக்கப்படும் தாமஸரப் பூவைப்போலத் துக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் ஒருங்கே வருகின்றது.

விதுவாசலாண்—தாங்கள் துக்கம் கலவாத ஸுகத்தையே அடையப் பெறெதிர்கல் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

முரசாண்—எங்ஙனம்?

விதுவாசலாண்—“பருவதி, அவக்காரம் செய்வதில் திறந்த திறமை தங்களுக்குரியதாகத் தங்கள் கொருமை பாராட்டுவதாயின், இன்று இவ்வமையகைக்கு விதர்ப்பதேசத்திய மனங்கொண்டதைச் செய்து காட்டுங்கல்” என்று தெனியார் பண்டித கௌகிலியிடம் சொன்னார். கௌகிலியும் அவ்வாறே திறப்பாக மாளவிகைக்கு அவக்காரம் செய்

தர்மவீரோ முறவிய பிரிவுகளைப் பற்றி ஒரு வம்சக்குறிப்பில் கிரிவாய் கழுதுகொள். “ஓ தர்மவீராய் ஒருபு: சரியம்மதேவர்த்தகாதல்ய ஐதாச கது மேதர்யம் வன்ச சருவம்சச் செய்யுள் இவ்வு நினைக்கப்பாவுது. இவ்வுக் கச்ச வையாய் பூவிருய்யுணைக்குப் பதரு விதர்ப்பதேசத்தில் அரிய வீரச்செய்வில் கட்டியவன் அக்கிலிந்திரன் தான் என்பது பெறப்பட்டது. இந்த வசு: சத்தின் வையனை பூவிருய்யுணைதல ஸ்தலத்தில் வையுமென்பதற்குப் பதருவதாய் வன்ச நுமன்சே வறிபுருக்கின்றோன். வையதர்யச்சுருவைய பூவிருய்யுய்க்க லும் அராத விசச்செய்வப் பதந்த உறுவனவாய்லும், சத்தியாசததில் அரணுக்கு கேசப்போரும் விவாஹமேதாதலவததாயும் வன்சு தொனிய்ப்கின்றன வன்ச சன்சு மகிழ்ச்.

திருக்கிள்ளுள். ஆகையால் தேவியார் தங்கமெண்ணத்
கொடுக்கும் சிவநவேற்றக்கடும்.

அரசன்—தாரினியின் முன்னம் செலக்கை நிறுத்தால்
அவள் என்னுடைய திருப்பக்கதத் தழுவி அகலுமென்பகிட்டு
இவ்வாறு செய்வக்கடுமென்றே எனக்குத் தேன்துறின்
தது.

வா-ள்—பிரபு நங்கி வாழ்க. “மாவண்ண அரோகமாய் வள
மேற்றப் பூத்து சிற்பதைத் தங்கன் கோலிவந்து பார்த்து
எனது முயற்சியைப் பயன்படச் செய்வேன்மும்” என்று
தேவியார் விஜயபிக்கின்று.

அரசன்—அங்குத் தானே இருக்கின்றார் தேவியார்?

வா-ள்—ஆம். தேவியார், அந்தப் புத்தினையா அவரவர்க்
குரியவாறு பரிசளித்து அனுப்புகிட்டு, மானவிகை முத
லிய தமது பரிசுளக்கருடன் தங்களுடைய மானவயிற்
பார்த்துக் கொண்டுக்கின்று.

அரசன்—(வித்தோடித்துடன் வித்தோடினைப் பார்த்துவிட்டு) இவ
னேனே, முன் செல்.

தாரினியின்—“எவ்விரத்திலும் என்மனது திருப்பினைப்பே முன்பு
மாகக் கருதவென் தாரினி என்பதைப் பவ்வாற்றுவும் பரிசவருள்
என் அறிவேன். இதைக்கு தோவதியே தக்க காரணத்தோ” என்ருள்
அரசன். “மாவவிகையைச் சிவநவீருத்த அரசன் விடுவித்தும் அவன்
வீது தாரினி கோபங்கொண்டதிரப்பதை இன்று அவளுடைய முன்
செய்வையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்” என்பர் சிவ.

பிரபு.—மானவிகையை அரசருக்குக் கொடுப்பதான இங்கு அரசி
யின் முன்பு முயற்சியாம். அது சிவநவேற அரசன் வரவேண்டு
மென்கே.

ஆம்.—தோவதி முதலிய அந்தப் புத்தினருக்குத் தக்கவாறு பரி
சளிக்கக் காணம், அரோகம் பூத்தபொதுள்ள கொண்டட்டமாம்.
இது விவாஹ காலத்திற் பூட்டய்த்திரைக்குச் செய்யும் பரிசளிப்
பரவாமாம். இதை அரசியின் உட்கருத்தாயிருக்கலாம்.

வித்தோடித்துடன்.—அரசனது பார்வை “நி கொன்றது உன்னை
வாயிற்று” என்று வித்தோடினை உணர்த்துகின்றது.

மர. 19.

என்—பிரபு இங்கு வரவேண்டும், இங்கு வரவேண்டும்.

(எவ்வாறும் செக்கிவனார்.)

வினாவுதகன்—(படித்து) தோழ, பூங்காவில் வஸந்த ருதுவின்
பொய்வனம் மாறியதாகத் தெரிகிறது.

அரசன்—ஆம், நீ சொன்னபடி தான்;

குரவகப் பூக்கள் உதிர்ந்து இதோ முன்புறம் சிதறிக்
கிடக்கின்றன. தேமாமரங்கள் பழம் சிறைத்து நிற்கின்றன.
இவ்வாறு வஸந்த ருதுவின் பொய்வனப் பருவம் முடிவடை
ய்த் தருவாயிலிருக்கின்றதைக் கண்டு என் மனம் கவல்
கின்றது.

வினாவுதகன்—(படித்து) ஆச்சரியம். இதோ எவ்வாறு அரசா
கம், பூங்கொத்து கிளைத்து சோலங்கொண்டது போல
நிற்கின்றது. இதனைப் பாருங்கள்.

அரசன்—இப்பொழுது இந்த அரசாசனமும், மற்றவைகளும்
வரத நனித்ததொரு வாக்நியைப் பொறு விளக்குவதை
எண்ணுகள், முன்பு இது தூய்மையில் காசும் தாழ்த்தியது
உதிதமென்றே என் நினைக்கின்றேன். பார்—

முன்னதாக வஸந்த ருதுவின் மலிமையை உணர்த்திய
மற்றை அரசாசனமாக எவ்வளவுநிற்கின்றதெனப் பூக்களும்,
வளமேந்திய தூந்த மரத்திற் பாய்ந்துவிட்டன போலும்.

நூலக.—குரவக மாளவிக் அநிகமயமம் பூக்கள் பூயில் உதிர்
க்த விஜாதிருப்பதும், மாமரங்களில் கனிதல் கிளைத்திருப்பதும் வஸந்த
ருதுவின் முடிவு காணத்தித்த அநிகுதிகாரம். "தூந்த வஸந்தருது முடி
கடைபயம் போகின்றதே. தூந்த ருதுவில் மாளவிகையை அடைந்தா
லன்றோ தூக்கப்பயம் தூன்பத்தை அனுபவிக்கலாம்" என்ற என்மனம்
வவன்ற வயங்கின்றது"என்றிருள் அரசன். "தூங்காதவன் வஸந்தருது
வஸந்த மலிமததாபத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது" என்பது ஒரு
ருது. "நூலகப் பூக்கள் பூயில் விழுந்தன என்பதால் பகைவர்
பணிந்தபேயினர் என்பதும், மாமரங்கள் பழம் கிளைத்த தித்தின்றன
என்பதால் பற்பல பவங்களும் இனிக் கிடைக்கப் போகின்றன என்ப
தும் தூங்கு தெரணிக்கின்றன" என்பர்.

முன்னதாக—அரசனுடைய முன் வரவியலும் தூந்தச் செய்யலும்

வினாவுகண்—ஏ, உலகைப் விடுத. காம் அடுத்தவந்தம்,
தெய்வார், தமது ஸரிபத்தில் மாளிகை இருக்க லம்
மதித்திருக்கின்றார்.

அரசன்—(உதேவந்தம்) தேவா, பார்—

இதோ தேவ் என்னை உபசரிக்கக் குறி எழ, உலகைப்
பின்பற்றி என் பிசியையான ஸாரலிகையும் வணக்கத்துடன்
எழுவது, பூமி எழ, தாமரைப் பூவைக் கையிலெடுக்க மறந்த
ராஜலக்ஷ்மி அன்னலகாந் தொடர்ந்து எழுவதை யொத்திருக்
கின்றது.

(19ஆது அரங்கம், மாளிகையையும், 19ஆதும், நிலையாகத்
தடுத்தவாறு பரிந்துகொளும் பிரேமசங்கரன்.)

மாணவிகை—(மனக்கூன்) இந்த மனத்தோலத்திற்குள் கார
ணத்தை நான் அறிவேன். ஆரணம், தாமரைப்பிழைகள்
நிலைப்பெற என்னை நகத்தளிக்கின்றது, எனது இடது
கண்ணோ அருங்கு துடிக்கின்றது.

வினாவுகண்—தேவா, மதிக்கத் தக்க மாளிகை, இப்போ
முது இம்மனத் தோலத்தால் நெந்து கிண்குமின்னும்.

அரசன்—ஆம், இவனைக் காண்கின்றேன்.

தனித்தொரு காந்தியை எத்து, நான் அங்கம் முடிவில் தான்
உறியாக உணவு அன்ப முடிவானதாம் பெற்ற கிண்கும் மாளிகை
காலை திவ்வோசை மாத்நோடி அழிந்துப் பரக்க கம்மைத் தான்
கின்றன. பூங்கா உறியத்தில் தன்னொரு துடி அசோகமாதைய உல
மித்தும் உறிய மாளிகையில் காக்கியும் நுகர நினைக்கற்போது.

குதோ.—பட்டமதரிஷ்வரம் பூமிபோடி ஒப்பிட்டிக் கூறுத மது
கவியின் வழக்கம். இந்த உலகமகன், மாளிகையை அடையாளிப்பி
அரணை செல்லும் நிலைமையும் நெய்யைப் பெறமாட்டா என்பது,
தொலிக்கின்றது. ராஜலக்ஷ்மிக்கு "தாமரைப் பூவைக் கையிலெடுக்க
மறந்த" என்ற தடைமொழி சொடுத்திருப்பது, "மாளிகை எழு
வகையியை" என்று கவியாதுகின்றது.

குத்த.—சபருணமாகக் கண் கை தடை இவனைத் துடிப்பது
சமுதயத்தில் மது கவிக்கு விசேஷமாக சந்தர்ப்பம்.

அதிகம் தாழ்ந்து தொங்காதபடி வேண்டியபாடலை உருத் து, ஆபாணங்களைக் குறைவாகவே அணிந்து விளங்கும் இவள், லொலேழும்பொழுது பணி விவசிய நகரத்திரங்கள் குறைந்து தவங்கும் சித்திரை மாநத்து இராத்திரி என எனக் குத் தோன்றுகின்றாள்.

அரசி—(அந்த நேரம்) ஐயர் தன்னை வாழ்க.

விதூஷகன்—தேவியர் சிறப்புத்து வாழ்க.

பிக்குணி—பிரபு மேன்கும பெறுக.

அரசன்—பகவதி, அடிபணிசென்றேன்.

பிக்குணி—விரும்பம் கைகடுமரக.

அநிவம்.—ராத்ரிசியோடு மக்கையரை உவமிப்பது மெது மதராசலி மின் கழக்கென்ற மூன்றோ உதிரியுள்ளோம். உவந்தருதாவது மனத் திக் சிவந்த சித்திரை மாநத்து இவள் என்கார். சந்திரோதய காலத் தில் நிலாவின் ஒளி மேற்பாசத்திலேயே பாலில் காண்பதை மூன் னிட்டு, அப்போதைய இரவை உவமானமாகக் கூறினார். ஆபாணங்க ளுக்கு அடைமொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் "வருயி:" என்ற கடமொன்றுக்கு "குறைந்த" என்பது பொருள். ஒளிபடல் வினக்கும் ஆபாணங்களுக்கு உவமானமாகக் கூறுவதற்காக கூத்திரக்களைப் "பணி கிவ்விய" என்ற விசேஷப்பித்தார். நிலாக் காலத்தின் கூத்திரக்கள் குறைந்திருப்பதை நீர் அறபவத்தின் கண்டிருக்கும். இக் கருத்தை "பூயந்தாரணி யதருத் தமவ்விரிகு..." என்ற முராரி பதத்திலும் காண்க. பிக்குணியின் கட்டளைப்படி கண்டாமல் ஆபாணங்களை அநி வம் பூட்டாமல் அகழ்த்த கர்ந மானிகையை முதல் முதலாக அங்க மெகடலில் அரசன் கண்ணுற்றதைப் பின்பற்றி, மானவிகையின் ஒக் கொரு உதம்பையும் அரசன் கன்கு காண இங்கு விவாஹராவத்திலும் ஆபாணங்களைக் குறைத்தே அவளை அகன் கண்ணுக்கெதிலில் சிறத்தா மின்றார் மஹாகவி. இங்கு உபஹாமி ஆபாணென: என்ற பாடலும், "வருயி:" என்ற பதத்திற்கு "அநிவ" என்ற உக்யையும் கன்கு பொருத் தாதன என்று விவக. "உதயோன்முக சந்திரை" என்ற கடமொழிக்கு "உதய பரிசுத்தின் தோன்றிய—பூமியில் பரவாத நிலாவோடு உபய" என்ற ஒருவர் உரை கருதுகின்றார்.

விருப்பம்.—இங்கொழி பொதுவாக விரும்பினும் உண்மையில் இங்கு மானவிகையின் விவாஹரத்தைக் குறிக்கின்றது.

அரசன்—(புன்னைமரம்) ஐயனே, இந்த அசோக மரத்தைத் தாமதம் கைபலாகுடன் கூடிருக்க ஸத்தேத மந்தமரம் கைகள் வற்படுத்தியிருக்கின்றன.

வினாவுதன்—ஓ, தேவரீர், பொருளையுடையது அந்த மரம்.

அரசன்—(கொட்கத்துடன் அசோகமரத்தைக் கத்தி நடத்து)

தேவீ, இவ்வசோகம் வஸந்த ஸங்கிரியின் சூனையைப் புறக்கணித்திருக்கும், உனது முயற்சியில் ஆதரத்தைக் காட்டிக்கொண்டு இப்பொழுது புத்து விளங்குகின்றது. சூனையால், இஃது, உன்னுடைய இத்தகைய வெகுமதிகளைப் பெற எவ்வாற்றாலும் உரிமையுடையதன்று.

வினாவுதன்—ஓ, சூதே! வேளவாந்தரன் நோக்கம் எவ்வாறு உன்னைக் கண்டது.

ஐயனே—கத்தேத மந்தமரம்—நுன்ன இடத்தில் காந்தேசு கோம் என்று வற்படுத்தும். காசி, தன்னிடம் கொத்தக் கூறின் குளமில்லும், "நுன்பு தாக்கம் துத்த அசோக மரத்தினையுடையே மான விகைக் கண்ட உலாவியதாம், சூதனையே உக்காரி குளமாகக் கத்தேத மந்தமரம் கொண்டு விரும்புகிறேன்" என்று கருத்தைத் தெரவிப்பிக் கின்றான்.

ஓ தேவியே—"பேசு ஆரத்தேவியே" என்பது மூலம். ஆரத்தித் தாவரம்—இவ்விடம் படிவந்த திருப்பிழைச் செய்தல். "காசி" என்ற அழைப்பால் "பேசு" என்றழைத்திருப்பது, சூதே அசோகத்திற்குக் கொடுமாறு பொருத்தி கற்பதற்காகவேயாம், இப்படியே பொருத்தக் கூறியது, அரசன், ஒருவரைக் கண்டது கண்டுநீதால் தான் அசோகத்தைப் புகழிட்டு மறமொழிகூறின வாதனைப் படுத்தலாகையாகக் கருதிச் செய்த ஒரு தந்திரச் செயலாம்.

தேவீ—நுன்பு தானே மானவிகையைக் காக்கவேண்டாமல், இப் பொழுது கொஞ்சம்போதும் கோமம் நீக்கிய அரசனை, நுன்னர் காட்டியபடி இவ்வசோகமரத்தோடு இப்பொழுதும் ஒத்திட்டிப் பாடிப்பது விருப்பம்பாலது.

ஓ, சூதே—"பேசு கிரிப்பிதே புத்தவா நுமாம் வேளவனவழியே பத்த" என்பது மூலம். காசி "காம்" என்று வந்தது வினவியபொழுது "தபசியாசோகம் குளமசோபாமி" என்று மறமொழி கூறியிருக்க

அரசு—என்ன?

விதவகன்—காவர்ன் அரசை மரத்தப் புஷ்பகையை
பருவத்திருக்கின்றது.

(பெரியும் உரையுக்கினர்.)

அரசன்—(மனவிகையைப் பார்த்து, மனத்தன்) அர்தோ. அருகு
கத்தர் பிரித்திருப்பது வருத்தமாகது.

நான் ஆண் சக்கரவாகப் பக்கியைப் பேசலிருக்கின்
றேன். என் அன்பிற்குரியளோ பெண் சக்கரவாகப்படுகிறா
யோத்திருக்கின்றாள். நான்களிருவரும் சேர அநுமதி தராத
தாரினி இரவு, கோப்பாகின்றாள்.

(பெரியுக்கினர்.)

விதவகன். கடமொழியில் சிலகம் (பாள்) எத்தனைப் பற்றி சித்ப
தால், "புஷ்பம்" "பெண்களையின்" "கா" என்ற கந்தி சிலக பதம்
(மென்பதொன்ற) மனவிகைக்கும் குறையாகையகும் பொதுவாக
கின்றின்றது. ஆகையால் மூலத்தின் தீர்ந்த ஒரு சமத்தால் எளிதில்
காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பதங்களுக்கு பொது மொழிப்பெயர்ப்பைக்
கொண்டொன்று "மொழிப்பெயர்த்தால் மீ" என்றும் இது மனவி
கையைச் காட்டி, "தீர்வியப்பார்" என்றும் இது குறையாகைய
யோடு காட்டி. ஆதலின் என் கருத்தைத் தழுவி தீர்வியம் பொரு
த்த மொழி பெயர்த்தோம்.

அரசு—"கா" என்பது குறும். விதவகன் மனவிகையைக்
குறித்தே தீர்வியம் உதவினாருணென்பதை அது அறிவாளராலும்,
அறிவாதவன்போல் விளக்குகின். "கா" என்பதை "மனவி"
என்றே எதனை என்றே மொழிப்பெயர்த்தால் மூன் காட்டியபடி இரு
விதமாக இதனைப் பொருத்தமுகையாதலின் கருத்தைத் தழுவி
"என்" என்று மொழிப்பெயர்த்தோம்.

மனவி—"என்" என்ற வினாபூதத் தந்தபடி இக்கும் கருத்
தைத் தழுவி மொழிப்பெயர்த்தோம்.

அர்தோ—"கட்ட" என்ற மனவியை வள்ளி கிப்பயோக "மன
வது" மூலம். இங்குப் பரிசுவது அக்கார்ப்பம் முறையாகவுள்காரை.

நான்—தாரினியை காத்தரிக்கொப்பாக்கி அதனை தீர்த்த மந்தர்
யத்தத் தேற்றவது உதவியுடையது அதுகை காண்ட.

கருஞ்சி—பிரபு, நன்கு வாழ்க. “விதர்ப்ப நாட்டரசர் கையாளுத
காசக வழுங்கிய பலவற்றுடன் இரு நாட்டினர் பொருந்த
புன் வறம்பெருக்கின்றார். அவர்கள் வழங்குதல் களைத்
திருத்தமாயின, பிரபுவின் அன்னதலத்திற்கு அவர்கள்
அண்பாடுவல்ல. இப்பொழுது அண்பாடுக்கூடிய தலைநகர
கிருக்கின்றார்கள். அதன் பிரபு அங்கு நத்தருளவேண்
டும்.” எனது அமைச்சர் விண்ணப்பம் செல்கின்றார்.

அரசன்—அவர் களை அழைத்த வா.

கருஞ்சி—கட்டளைப்படியே. (கேளிக் கேள்வ அயர்களை கூட்டி
கொண்டு வந்து இவ்வழியாக வரலும்கள்.

முதலாமவன்—(அண்பாடுக) தேவரீர் என்னிசை, இவ்வான்
கையில் கை புதிதாக நுகழுகிறது, எனது மலம் தெளி
யுறுகின்றது.

இரண்டாமவன்—கீழைநன்னிலை, எனக்கும் இயவாதே.
“ஊர்மோ தக்கமே வார்போயாக மனம் முன்னரே
அறித்து விடுகின்றது” என்பது பழமொழியென்கு.

முதலாமவன்—அப்பழமொழி இப்பொழுது உன்னையாக
மாக.

கருஞ்சி—இக்கே பிரபு கெளரியுடன் கீழ்க்கிருக்கின்றார். கீள்
கள் அருகு செல்லுக.

(குதவதர் வந்தது கேட்கின்றார். இவ்விரு பெண்களையும்
பரிந்துவிட்டு மாணவியையும் பித்தவதர் ஒருவரை
ஒதுவர் போக்கல்மார்.)

பிரபு—“விதர்ப்பநாடு” என்பது ஏவம். கையென்ற சிறமகன்
என்பது அறம்பொருள். கழுது கதலாகவி, இந்த வந்தர்ப்பத்தின் தூ
கிருவதையும் கவனத்திருப்பதையும், குதற்குமுன் காதலற்கு வந்து
பொருத்தம் காதலமென்றதக் கூறியிருப்பதையும், இப்பொழுது
கவனத்ததன் பங்கையும் கிரமத்து பார்த்து மகிழ்க.

தேவரீர்—சாருத்தத்தில், துன்பந்தன் அண்மையுக்கும் துன்ப
தபோத கர்த்தவதற்கும் காதலததற்கும் மனத்தில் தோன்றிய
தரப்போய்வி இவ்விருவாக்கும் சபமன உணர்ச்சி தோன்றியது.

இருவரும்—(அடிமணித்து) பிரபுவும் தெய்வாரும் கிறங்கு
யாழ்த.

அரசன்—உட்காருக.

(இருவரும் உட்காந்தனர்.)

அரசன்—உங்களிருவர்க்கும் பரிதவி எந்தக் கஷ்டம்?

இருவரும்—பிரபுவே, எந்தத் தீரையில்.

அரசன்—தேவி, இயற்கையாகும் புருவனை நீ எதற்காகக்.

அரசி—மாணிகே, இங்கே பார்க்க. எந்தெதப் பழங்கிணியை தான்
பார்க்குகளா இவருள் பாசன் உனக்கு வேண்டும்?

இருவரும்—(மாணிகையரைப் பார்த்து) ஆ! ஆ!! கமல ராஜ
குமாரி (நமஸ்கரித்து) ராஜகுமாரி ஒத்தி வாழ்க.

(மாணிகையும் புருவரும் கண்ணீர் உதிர்க்கின்றனர்.)

(அவர்களும் விம்மிப்புகள் தொகின்றனர்.)

அரசன்—நீங்கள் பாசன்? இவர் பாசன்?

முதலாமவர்—பிரபுவே, இவர் எங்கள் ராஜகுமாரி.

அரசன்—எப்படி?

இருவரும்—பிரபு கேட்கவேண்டும். பிரபுவாஸைய வென்
தில் பாசன்கள் கிதர்ப்ப நாட்டினால் பிரபு தனக் கொண்ட
பின், ராஜகுமாரராய்வு மாதவஸைனைச் சிவையிடுக்து
தாங்கள் கிடுகித்தீர்க்கவில்லவா? அந்த மாதவஸைனை
தனக்க இவர். மாணிகை என்பது இவரது பெயர்.

அரசி—ஆ. ராஜகுமாரியே இவன்! நான் சந்தனக் கட்டையை
யன்றோ பாதுகையாக்கி இவ்வரசை மிதித்தகிட்டேன்.

மேல்வரும் காரியத்தைக் குறிப்பிடுவதாயிருந்தது. இதனையே ராஜ
னிகையும் உணர்ந்திருள். “அந்நாள் கிணியை காக்கித்தடுத்திவா
ராஜாதி சிவகுதியேயென மன:” என்ற கிணியோர்க்கியத் சொல்லும்
இவ்ரு சிவகுதியேயே.

தேவி.—குருவரைத்தான் எதற்காகக் கிணியென்றான் அரசன்.

ஆ—இவ்ரு அகியின் உண்மையான சிவபாவம் வெளிப்படுவதைக்
கண்டேன்.

அரசன்—அக்ஷணம் பெருமை வாய்ந்தவன், இவ்வளமாவை
காணும் என்ன?

மாளவிகை—(தொ. 4. 113-114, 16. 3-4) தெய்வத்தின் கட்டளை
தான்.

இண்டாமவள்—சேனாபதி—அவ்வளம் என்னுமாவைய மாத
வசேனார் தரப்பதி கையில் கிக்குண்ட பொழுது, அங்கு
கூடப் பத்திரிகாவை ஆர்ப்புறம் என்னவர், எங்களைப்
பேசுந்த புரிதனங்களை விட்டுவிட்டு, இந்த என்னுமாவைய
மாத்நீரம் கவனியாத அப்படிப் படுத்தி அழைத்தல்
சென்றார்.

அரசன்—இதுவரை நாம் முன்னரே கேட்டதற்குக்கின்றனும்
இருவரும்—இவ்வளவுதான் என்னுக்குத் தெரியும். இதற்கு
மேல் தெரியாது.

பிக்குணி—இதற்கப்பும் உட்கவந்தவர் பாகியம் குறைந்த
நான் பகர்கின்றேன்.

இருவரும்—என்னுமாவை, ஆர்ப்புறம் என்னுமாவை குறைந்த
கின்றேன்.

மாளவிகை—ஆம்.

இருவரும்—ஆர்ப்புறம் என்னுமாவை துறக்க கொவும் கொண்டுப்ப
தான் என்னில் அறிப முடியவில்லை, பாகியம் தெரிகின்றனும்.

பிக்குணி—இருவர்க்கும் கேட்கும் உண்டாவதாக.

தெய்வத்தின்—இது மனம் கொந்த பேசிய பேச்சுமாவும்
உன்னமயம் இவ்வளவுதான்.

ஆம்—கொண்டி மாவிலுமாவும், மாளவிகை கொண்டிலுமாவும்
அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் இவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர்
அறிந்திருப்பதாக வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. அங்கமேனையில்
கூடும் ஒருவரையொருவர் என்னும்படி மத மறவோ அறமறி கொ
த்திருக்கிறார். மாளவிகை, தனது அருமைத்தொழியான வகுளாக
விளங்கித்தனும் இதனைத் தெரிவிப்பதில்லை. கொண்டி, தனது
விளங்கும் பூர்வகாலத்தை குன்னிக்குப் பரோபகாரமாக மாளவி
கை விஷயத்தில் தெரித உதவி புரிகின்றான். பகழித மறவோவின்
காலதாமதத்தில் தனது துறக்கிக்கு முற்றிலும் மாறும் பேசு
மு. 20.

அரசன்—பகவதி, இவர்களைப்பாரும் தங்களைச் சேர்த்தவர்
தானே?

பிக்குணி—ஆம், அவ்வாறே.

வினாஷதன்—அவ்வாறானால், மாவலிகையைப் பற்றிய மற்ற
வைச் செய்துகொடுப்பதற்குப் பகவதியே பகரவேண்டும்.

பிக்குணி—(மகத்தொழுவும்) கேளுங்கம்—மாதவசேனரு
டைய மந்திரியாகிய அம்மதி என்பவர் எனது தகையான
சகலர்.

அரசன்—மறந்ததுக்கொண்டேன், மேலே?

பிக்குணி—தனது ஸத்தொதரகாரப் பாவனை மிகுந்தவனாக
தனித்து நின்ற இந்த மாவலிகையாரும், என்னாரும் என்
தமையாரும், தனிமையுற அப்பறப்படுத்தித் தம்முடன்
அழைத்துக் கொண்டு சென்று விதிவச கதமர கொடுக்க
செவ்வும், யணிகர் கூட்டத்தில் வைத்துக்கொண்டனர்.

அரசன்—நிறகு, நிறகு.

பிக்குணி—இவ்வணிகர்க்குள் வழங்கித் தரவேண்டித் தீர ஒரு காட்
டில் கடுகில் தங்கினர்.

அரசன்—அப்பறம் என்ன சிவந்தது?

பிக்குணி—அப்பொழுது,

அப்பொழுது அணிகளிலுள்ள பட்டைக் கயிற்றை மார்
யில் இறுக முடிந்தும், குதி கால் வரையில் தொங்கும்படி
மயில் தோகைகளைத் தரித்தும் இருந்த வாழிப் பறிக் கள்வர்
படை, கையுள் வில்லுமார்புப் பேசிரைச்சலிட்டுக் கொண்டு
பிறர் எதிர்த்து நிற்க முடியாவண்ணம் தீவரேனத் தொன்
றிற்று.

ஆம் களியங்களை எதிர்த்தும் வரும் காமத்தி என்பவனோடு கமது
கொச்சியை ஒப்பிடும் பார்ப்பின், எம் கவிசுவரது பேரறிவு புலம்
புகும்.

அப்பறத்தான்—“தனியப்பட்ட பரிணத்த புஜாத்தானம்”
ஒன்பது மூலம், குறுகின்ற மெக்கும் அம்பகுத் தனி விழாதபடி.

(மனவிகா, அங்கம் காட்டுகிறது.)

லி தாஷதன்—அம்மா, பயப்படவேண்டாம். கொந்த செல்
தெய பன்றே பதவி சொல்கின்றார்.

அரசன்—பிறகு, பிறகு.

பிக்குணி—பின்னர் வணிகவியர்களுக்கும் திருடர்களுக்கும்
சிந்துவேரம் சண்டை வந்தது. அதில் திருடர்கள் வணி
கர்களைப் பின் வாங்கச் செய்தார்கள்.

அரசன்—பகவதி, இதற்கப்புறம் இவிக் கேட்பது வெகு
கஷ்டம்.

பிக்குணி—பின்னர், என் சுதேநாதர்,

தம் தலைவரிடம் பிரீதி பூண்டொழுதுபவராநலின், அந்த
ஆபத்தில் பகைவரால் நேர்ந்த அவமானத்தைக் கண்டு நடுவு
கிண இம்மாளவிகையைக் காப்பாற்றத் தம் ஆருயினை இழந்து
தமது பிரபுவிடம் தமக்குள்ள கடன்மைமைச் செய்துத்திரார்.

அதில் கோத்திருக்கும் அவருள்ள அந்தரம் மெட்டம் அந்த கட்டி
ருக்கொருவருடையது அருத்த. "தனீரப்பட்டகொளம் (பரிணத)
விரைவக்கொள" என்பது ஒருவருளா. மயில்களின் தோள்களை
உடம்பில் அணிவது அந்த லாநமாரில் வறுக்கம். "ஆகர்ணயாமி"
என்ற பாடலானால் "காதுகளைத் தொக்குகிறேன்" என்பது பொருள்.
மயில்களின் குமாரளம்பக வியாதிமயானதும் "விளையில் குவகத
காக அகரயில் மயில் தொண்களைக் கட்டிக்கொள்வது வேட்களின்
கழக்கம்" என்ற பொருளில்நிற்குது. "ஆபாத தவயாநதம்" என்
பது உடனென். ஆபாதமாகது நெனெனத் தோன்றதல், அதிப்ப
காத மயலத்தில் நெனெனத் தோன்றியமையால், அயர்னை மதித்த
கிந்த முடியாத என்பது அருத்தாம். "ஆபாதோபி தவயாநதம்—
கிதிதபோது உட அகர்ணோதி கின்ற வந்தம் செய்ய முடியாதென்
பது அருத்த" என்றும் உறுவர்.

குதந்த—"அத. பரம் இராரிம் கஷ்டம் சோதங்கம்" என்பது
ஆகம். "இனிக் கேட்டு களிக்கொதுவது." என்றும், "இனிக் கேட்
கப்படவேண்டியது உக்கொண்டது கஷ்டச் செய்திதான்" என்றும்
திருவிதமாகச் அருத்துக் கூறுவர்.

முதலாமவன்—ஐயோ, என்மதி கொண்ப்பட்டாரா?

இரண்டாமவன்—ஆம். அதனால்தான் நமது சாஸ்திரமாரிக்கு இந்த நிலைமை சேர்ந்தது.

(பிக்குணி கண்ணி உதிக்கிக்குன்.)

அரசன்—பகவதி, பிறப்புக்காரின் உலக நடை இன்னமே யுளது. தம் தலைவரிடமிருந்து பெற்ற கையிவக்கைப் பயன்படச் செய்த மனோகாப் பற்றித் துக்கிப்பது தகாது.

பிக்குணி—அப்பொழுது நான் மூச்சைவடைத்தவிட்டேன். பிறகு மூச்சைத் தெவிட்டு பார்க்கும்பொழுது இந்த மாளவிகா காணப்படவில்லை.

அரசன்—பகவதி, தங்கள் பெரிவ துன்பங்களைப்போது அனுபவித்திருக்கின்றீர்கள்.

பிக்குணி—பின்பு நான் என் ஸித்தோதரனு சரிந்ததைக் கொண்டுத்திட்டுக், ஸுமம்பெண்ணுளதில் எனக்கேற்பட்ட கருத்த தக்கம் அப்பொழுது புதிதாகி வலிமை பொந்து என்னை யருத்தத், தங்களுது தேசத்திற்கு வந்து இந்த இரு காஷாய மன்றிரைக்களை எடுத்துக் கொண்டேன்.

அரசன்—உமதம், எல்லாசின் யழி இது நான்.

பிக்குணி—பிறகு தடையில்தவரது அகத்தப்புத்தினைச் செவ்வ எனக்குத் தெவியமரோடு பரிசுவம் ஏற்பட அவ்வகத்தப்புத்தித் இந்த மாளவிகா காட்டாளரிடமிரு

பின்பு—“புரோகீட்டுத கவதவ்ய தக்கவா” என்பது மூலம், தாமயனாகையு பிறந்தபோது தன்னை ஆதரிப்பாரிவ்வகை பற்றிக் கவனவின இழந்த தக்கம் அப்பொழுது மனத்தில் மூண்டு கொண்டது வுத்திருன் பிக்குணி, “வை கவதவ்ய மகந்தவ்ய கேதகம்” என்ற குமர வம்பவச் செய்துளும் இங்கு சினைக்கற்பவது, “இமே சைவோபே கருவீ தே” என்பதுமூலம், பிக்குணி தனக்குத் தறவறம் கைக்கொண்ட கிரப்ப க்தம் சேர்ந்தது வுத்திரு, அவ்வது தறவறம் அகத்தப் பயன்படவில்லை வந்த வண்ணியே வகுத்தமுற்றப்பேசுவனாகக் காணப்படுகின்றும்.

உமதம்—பிக்குணியின் கருத்தத்தைக் குறிப்பானுணர்ந்த அரசன் அவரைத் தெந்திறைசேத் தெரவ்துமெது.

ந்த ஹிஸ்கெனிடமும், அவனிடமிருந்து தேவியிடமும் வந்த சேர்த்திருப்பதைக் கண்டறிந்தேன். இவ்வாறே நான் தெரிவிக்கவேண்டிய செய்தி.

மாணவிகை—(மனத்துள்) இப்பொழுது பிரபு என்ன சொல்லப் போகென்றோ,

அரசன்—அந்தோ, ஆபத்தாகக், தாம் வரும்பொழுது அவ மாணவிகையும் கூட அழகுத்த வகுநின்றாள். ஏன்?

“தேவி” என்றழைக்கப்படவேண்டிய இம் மாணவிகை, வேலைக்காரியாகவன்றோ உத்தரப்பட்டாள். வெண்பட்டாணியை ஸ்ரீரத்திரத்திரிய வஸ்திரமாக எங்காவது உபயோகிக்கலாமா?

அரசி—பசுவதி, தாக்மன், மாணவிகை கந்தருப்பிறப்பினனென்பதைத் தெரிவிக்காதிருத்தது தருதியன்ற.

பிக்குணி—அவ்வாறன்று. ஒரு காரணம் பற்றியே நான் அதனை வெளிப்படுத்தாதிருத்தேன்.

அரசி—அந்தக் காரணம் நான் என்ன?

அரசன்—சொல்லத் தருமாளுல் சொல்லலாமே.

பிக்குணி—கேட்கவேண்டும்.—இந்த மாக்ஷிகையின் தந்தையார் ஜீவித்திருக்குப்பொழுது, பொய்யாயொழிப் பெரிபாரொருவர், தேசாந்தரயாத்திரை செய்துகொண்டு

அந்தோ—“பரிபவரபஹாரிதே விசிபரோ” என்பது ஸ்லோகம், விசிபரமாகத் தன்னிசைவிருத்த வீத்தலாம்.

சொல்—மாணவிகை விஷயமாகத் தான் உடத்திய காரியமேதாவது இவ்வழியில் வெளிப்பட்டுப் போகுமோ என்று அஞ்சித்தப்போது அரசன் “தருமாளுல் சொல்லலாம்” என்பது.

கேட்கவேண்டும்—“கேரேயி தேவயாந்தராதே வித்தாதேரோ” என்பது ஸ்லோகம். வித்தமானபயிச்சிந்த, ஆதேசத்தாக் கட்டலாகப் புடைபகல் என்பது பதப் பொருள். “தேவயாந்தராதே” என்ற மூடத்தில் தேவயாந்தரமாகத் உத்தவாசத்தில் பகவானுடைய விதிப் புதப்பாடு.

மிடையில் அக்கு வந்து சேர்ந்தார். "இவன் ஒரு வருஷ காலம் அடிமைவாசியிருந்துவிட்டுப் பிறகு தக்க கணவனை அடைவான்" என்று மானவிகையைக் குறித்து அவன் தகப்பனாருடன் முழுந்தார். அப்பொழுது ஏனும் அங்கிருந்தவையால் இதனை அறிந்தேன். இங்கு மாணவிகை தங்களுக்கு வேலைக்காரியாயிருப்பதைக் கண்டதும் "அந்த அறிஞரின் கட்டளைப்படி காரியம் ஆயிற்று" என்று எண்ணி, நற்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆகையால் நான் செய்தது உசிதம் என்றே கருதுகின்றேன்.

அரசன்—உன்மை உபேஷையாயிருந்தது தரும்.

(பிரவேசித்து)

கஞ்சகி—பிரபுவே, வேறு பிரஸ்தாவத்தினிடையே இதனைத் தெரிந்த மறத்துவிட்டேன். "நாங்கள் விதர்ப்பதேச விஷயத்தில் இன்னபடி செய்வதென்?" ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கின்றோம்; அந்த விஷயத்தில் பரபுகின் கருத்தை அறிய விரும்புகின்றேன்." என்று அபாஷ்சர் தெரிவிக்கின்றார்.

பிரவேசித்து—மூன்று பிரவேசித கஞ்சகி அக்ரூர் தானே கிந்திந்தமையால் "பிரவேசித்து" என்று கூற விடமிக்கது. ஆதலின் இக்குப் பிரவேசமாவது சிறிது அன்று கின்ற கஞ்சகி அரசனருகு வருவதேவாயெனக் கொள்க.

பிரபுவே—"கதாச்சரோன் அந்தரிதம் இதம் அமாத்யோ விஜ்ஞாபவதி" என்பது மூலம். கதாச்சராவது வேறு பிரஸ்தாவம்—வேறு விஷயமான பேச்சு. இக்கு வேறு பிரஸ்தாவமாவது மாணவிகையைப் பற்றிய விடயம் தான். மாணவிகை விஷயமாக நுல்கு கடந்த செய்தி யிங் எனம் சொல்லத்தியிருக்கையால், மந்திரி அரசாங்கம் தெரிவிக்கக் கொவ்வியிருந்ததைத் தெரிவிக்கத் தான் மறத்துவிட்டதாகக் கஞ்சகி கூறுகின்றான். கட்டியப் பெண்களிருவரையும் அடைந்துவரச் சென்றபோது இவ்விஷயத்தை யந்திரி கஞ்சகிவிடம் கொவ்வியிருக்கவேண்டும். "வேறு பிரஸ்தாவத்தினிடையே இதனைத் தெரிவிக்க மறந்து போனேன்" என்பதையும் மந்திரியின் வரல்கையாகக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது கதாச்சராவது எழுபனம்பத்தாண்டுகாலமாக இருக்கக் கொள்க.

அரசன்—மெனக்கல்ப, மதிப்புக்குரிய மாதவசேனைய யற்கு
சேனன் என்ற இரு வதேஹாதாரிகளுக்கும் தனித்தனி
பாக இரு சாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்த என்னுடைய நோக்கம்.

சத்திரணம் விரியணம் இரண்டையும் பதிலாகும் தனித்
தனியாகப் பிரித்து ஆள்வதைப் போல, இவ்விரு வதேஹாதா
ரும், வரணதயாற்றின் வடகரையையும் தென்கரையையும்
தனித்தனியாகப் பிரித்து ஆளக் கடவர்.

கஞ்சகி—சோபகே, மக்கிசிவபாஸிடம் இவ்வாறு தெரிவிக்கி
வதேன்.

(அரசன் தன் வரணதயாற்றிற்கு விரிவு ஆளக்கூடியும்.

கஞ்சகி தெரிவிக்கும்.)

முதலாமவன்—(அவ்வண்ணம்) சாஸ்திரமே, எல்ல வேதவாய்
வமது சாஸ்திரமே என்பது சாஸ்திரத்தில் நிரூபணமாகும்.

மாவலிபை—இவ்வாறு இருக்கட்டும், அவர் உயிருடன் வெளி
வந்ததனையே எம் மிகவும் பாராட்டவேண்டுக.

(பிரயோசித்து)

கஞ்சகி—சோபிதாபுத்தக. "எவ்வோ சோபகின் கேள்வியாகிய
புத்திப் போகத்தி மக்கிசி வரணதயின் சோக்காரம் இப்
படித் தான், படுவாரின்.

இவ்விதத்தில் பூட்டி, இரு குதிரைகளும் பாயத்தை இரு
கூறுகப் பிரித்தேற்றுக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று தாக்கா
மல் எவ்வாறு தேர்ப்பாகன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து கிற்
கின்றனவோ, அவ்வாறே அவ்விரு அரசருந் தம்பத்தை இரு

மெனக்கல்ப—"மாதவசேன யற்குவேனபோ." என்பது மெனக்
புலம். அரசன் தன் மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சிக்கும் மாதவசேனனைச் சத்தி
செனனை ஒப்பிடும் ஒருவதன்சென பெரிதும் பொருத்தமுடையது.

சத்திரணம்—மாதவசேன என்பதற்கு மாதவசேன முதல் வடக்குள்ளு
தேசமென்பது பொருள். தென்கரை என்பதன்மேல் இவ்வாறே சொல்லும்.

சோபு—"அதேஹ சம்பாணி தென்கரை பற்றி" என்பது மாவலி
"தென்கரை" என்பதற்கு மாதவசேன என்பது பொருள்.

கருகப் பிரித்துக் கைக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தாக்க முயலாமல், தங்களை வடத்தும் தேவரீதுடைய சூழ்நிலைக்குக் கீழ்ப்படிந்து சித்பாரிகள்"

என்று மந்திரி தெரிவிக்கின்றார்.

அரசன்—“இப்படிச் செய்யுமாறு சேனைத் தலைவர் கிரேனே னனுக்கு எழுதவேண்டும்” என்று கான் கொன்னதான மக்திரினைப்பலிடம் சொல்.

கருஞ்சுனி—பிரபுவின் வட்டிப்படியே. (சேனா, பரிசுடன் ஒரு பத்திரிகையைக் கைகொடுத்துக் கொண்டு பிரவேசித்து) பிரபுவின் வட்டியை நிறைவேற்றிகிட்டேன். மேலு பதிராகிய புஷ்பமித்திரன் பிரபுவிடமிருந்து பரிசுடன் இரேச இரத்தப் பத்திரிகை இப்போது வந்திருக்கின்றது. பிரபு சேனில் பார்க்கவேண்டும்.

(அரசன் பாயர்ப்புடன் எழுந்து அந்தப் பரிசை வெகுமனத்துடன் வாங்கிக் கிரேனேக்கொண்டு, பிறகு அந்நாள் பரிசுரைத்திரியம் கொடுக்கின்றான்; அந்தப் பத்திரிகையை வாய்க்கிக்கொண்டு.)

அரசன்—அந்தோ, என் மனம் முழுதும் அதனைப் அன்றோ கடிச் செக்கின்றது. பெரிபாரின் சேனம்ச் செய்தியைக் கேட்டபின், புதல்வன் வாய்வித்திரணுடைய செய்தியை வாய்வுவேன். அரும்பெருங் காரியத்திவன்றோ மேலுபதி அனை வாய்விருக்கின்றார்.

அரசன்—(உட்காந்து வாங்கிக்கொண்டு.) “சேனம், பாசசாநிபி விருந்து மேலுபதி புஷ்பமித்திரன், விதிவை கனிக் வாழும்

பிரபுவின்—புஷ்பமித்திரன் அக்கினி யித்திரணுடைய தந்தை. “மெய்கரிய கம்சத்தினனான ‘புருஷாதேவன்’ என்னும் அரசனை அன னது மேலுபதியாகிய புஷ்பமித்திரன் கொன்றுவிட்டு சாஸ்யமரசன் பார்த்தான். அவன் மகன் அக்கினியித்திரன்” என்று விஷ்ணுபுராணம் கூறுகின்றது. புஷ்பமித்திரன் தனது அரசனைக் கொன்று கைப்பற்றிய சாஸ்யத்தில் தனது பிள்ளையை அரசனாகத் தான் முன்பெராவே அவ் கிரேனேயத்தின் மேலுபதித்தானத்திலிருந்தானைச் சிறத்திரவல்லுரர் உதகர். அரசன் பதத்தையிட மேலுபதி நிலைமை அக்கினியும் தாழ்க் ததாசர் குரதப்படவில்லை என்பதை முடிவாகியப் பாக்கப்பெகவேண்டும்.

சேனம்.—“வாய்வி புஷ்புராணத்” என்று இப் பத்திரிகை யின் ஆரம்பம். “வாய்வி” என்ற பதத்தை முன்னிட்டும் பத்திரிகை

சொஞ்சி குமாரன் அக்கெயித்தினை அன்புடன் அணைத்து அறிவிக்கின்றதாவது— நான் அசுவமேதயாகம் செல்வதற்கு நான் பூண்டு, மந்திரம் தேசங்களைவெல்லாம் சுற்றிவரக் குதிரையை விடுத்தேன். அந்தக் குதிரை ஒரு வருஷத்திற்குள் திரும்பி வரவேண்டும். அதனைப் பின்பு தொடர்ந்து சென்று வரக்கூடாது என்று குமாரன் ஒருவன் மனம் வலியுறுத்தினான் அது பின்பு நேரம் சித்திரத்தின் தெற்குநகரின் சென்றபொது பவன்களையுடைய குதிரைப்படை நமது வேண்டிக் குதிரையை மறித்து எதிர்த்தது. பிறகு இரு படைகளிற்குள் கும்பெரர் கிழங்குதது.”

(அரசர் விவரணைக் குதிரைப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.)

அரசன்—சுதிரை, இம்மையா வட்டத்தது?

(மேற்பாசுந்தரையும் படிக்கின்றான்.)

“பிறகு வலுமித்திரன் வீடுசென்றது பவன்களையுடைய வென்று, அவர்கள் வலித்துக் கொண்டுபோக முயன்றும் குதிரையை மீட்டுவிட்டான்.”

அரசன்—அம்மா, இதனைக் கேட்டபிறகு நான் என் மனம் சூதாடக்கூடாது.

அரசன்—(புத்திரைகளின் மீதுதான் படிக்கின்றான்.) “சுதிரை, அவர் தவறு பொருத்திரைகளை அம்மையான் குதிரை

எழுதவது கம்பிதாவது. “கம்பிதாவது” என்று சொல்லித்தொடர் வலுமித்திரன் வீடுசென்றது. “சூதாவது” என்று சொல்லும் இவ்வாறு. “அசுவமேதப்போதத்தில்,” “சுதிரை எழுபுத்திரை” என்று சொல்லிவருகிறது” என்று சொல்லுவான் எழுதவருகின். “பார்த்திரை” என்ற வடகொண்டிரு எதிர்த்தப்பட்டது என்ற பொருளுண்டு. “தவறு: பார்த்திரை” மூலத்திரை” என்ற பார்த்திரை இவ்வாறுதான் அப்போதத்தான் பிரபோதித்திருக்கின்றான்.

சுதிரை.—பொருத்திரை = புத்திரையுடைய புத்திரை. பொருத்திரை என்பது கழகம் சொல். “கிதிரைகொருதிரை” என்பது கட்டிரை. “எதிர்த்த மனங்களை நம் வலுமித்திரன் வென்றவிட்டான். சுதிரை சொல்லுகின்ற இடமில்லை. சந்திரமும் தென்குருங்கு கந்திரை கந்திரைகூடாது. வந்த அனுபவிக்கவேண்டிய புத்திரை

மாணவர்களின் கீழ்த்தர்ப்பம்

கை மீட்டுவது அமைதிகாரம் செய்ததைப் போல, காலம் என் பெளத்தின் சூதிகையை மீட்டுவதற்குப் பதல் அமைதிகாரம் செய்வப்போன்றேன். ஆகையால் நீ, காலம் தாழ்த்தாமலும் மனத்திற் கோபம் கொள்ளாமலும் அந்தப்புத்திரருடன் வாசனாக்கு வாயேண்டும்."

இஃது எனக்குப் பெரிவதோர் அனுக்கொணமே.

பிக்குணி— ஸத்தோஷம். புதல்வனது வெற்றியால் தாயும் தந்தையுமாகிய உங்களுக்குச் சீரும் சிறப்பும் பெருகுமென. (அரங்கியப் பாத்தல்)

தங்கள், கணவனால் லீள்களுடைய மனைவியின் முன்னணியில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். இப்பொழுது பழல்வர் மூலம் "லீர மாநா" என்னும் பதமும் தங்களுக்குக் கிடைத்தலிட்டது.

வினாவுதல்—தேவி, புதல்வன் தன் பிராகையப் போலாகுனெனக் கண்டு மகிழ்மின்றேன்.

ஆரகன்—மெனதகல்ப, பாசிக் கண்ட, பெரிவ பாசிகையைப் புகிபற்றிவிட்டது.

கால வரகமெனாதலது காலத்தின், யவன் செய்த அகாரத்தை கிரித்த வகுத்திற் கோபங்கொள்ள வேண்டாம்" என்றுடன் புஷ்ப மித்திரன். "இவ்விருத்த அக்கினிமித்திரனுக்கும் அவன் தப்பலுக்கும் முன்பே கிரோத மிருக்கிறதாத் தெரியவருகிறது. ஆகையால் தான் புஷ்பமித்திரன் தனித்த வாழ்க்கைக்குள். இருவர்க்குமுள்ள கிரோதத்திற்கு காலமே அன்றிப் பென்னுசாயோ காலமாயிருக்கவேண்டும். அக்கமாலுடைய தப்பலுடைய அமைதிகாரப் போல அக்கினிமித்திரனும் அயோக்கியனென்பதும் உகமையாக் தொனிக்கின்றது" என்ற ஒருவர் வருதுமின்றார்.

தங்கள்.— ஒரு கூத்திரிய கூறிச் சிறும்பவென்றபின்னும் "லீர புத்தி—லீரனுடைய மனைவி" "லீரமாதா—லீரனுடைய தாய்" என்ற இரு விருதுகளே. அவை இரண்டும் அங்குக்குக் கிடைத்தவிட்டன என்றுடன் பிக்குணி.

கஞ்சகி—

நாளுக்குமாரின் இந்தையை விடச் செயல் என் மனத்தில்
வியப்பைத் தரவில்லை. ஒள்குல மறங்குலியிடமிருந்து நீண்ட
பெரிக்கும் கொடுப்புப் பிறத்தாற்போலப் பிறகால் தாக்கமுடி
யாத தங்குலியிருத்தன்றே இவர் பிறகுத்தித்தின்து.

அரசன்—மொத்தல், பஞ்சுமொத்தல் மனத்தானை
முன்னிட்டுச் சிறையிலிருப்போரெல்லாரையும் விடுவித்
தல் சொல்.

கஞ்சகி—சொழியின் எட்டனைப்படியே.

[செல்லுக்.

அரசி—ஐயமேனோ, புதல்வனது வெற்றிச் செய்தியை இர
வது முறையிற் அந்தப்புத்தினிடம் அறிவித்திடே.

வாயிற்பா—அப்படியே.

[செல்லுக்.

அரசி—இங்கே வா.

வாயிற்பா—(திருமீ) இதோ வந்திருக்கின்றேன்.

அரசி—(பாஷாபாஷ) மானவகையை அசோகமரத்திற்கு
வளங்கொடுக்கும்படி அனுப்பியபோது அவளுக்கு வான்
கொடுத்திருந்த உறுதிமொழியையும், அவளுடைய குலப்
பெருமையையும் தெரிவித்த “எங்கள் கத்தியத்திலிரு
ந்த சூரனுடைய செப்பவேண்டாம்” என்று வான் வேண்டி
யுக்கொண்டதாக இராவணியிடம் வயமாகச் சொல்.

இராவணியாள்.—கொடுபெரிக்கும் கொடுப்பாகது—மந்தைகொடுப்
புப்போல நீரினால் அகியாகம், அதனையும் எரித்தான்னுமடவா லாகக்
கொளியாம். “நாளைத் தவிர்த்துப் பிழைக்குமா: பாவத்தோடு தீப இல
ப்பதோ” என்ற சூதும் சொல்லு இம் சந்தர்ப்பத்தில் கிரகம்த
பாவது.

மானவகையை.—எங்கே அரசியின் உபத்த வயபாவம்! அசோ
கமரம் பூத்தகையான் தனது காக்குறியை சிறையெதிர்த் சொடிக்
கிய அரசிக்கு; இப்பொழுது மானவகையின் குலப் பெருமையும் இராவ
ணியை மகாநாத்தப் படுத்த ஒரு காரணமாயிற்றது.

மனவியைத் திருத்தியல்

வாயித்கா—தேவியாரின் கட்டளைப்படியே. (கொழு, கழுப்பி வந்து) தேவி, புத்திரரின் வெற்றியை அந்தோஷத்தடிக் குன்றுபட்டுக் கொண்டாகிய அந்தப்புரத்தினருடைய சந்தையிழந்த ஆபாசங்களுக்கு நான் மஞ்சட்பெட்டி வாய்கிட்டேன்.

அரசி—இதில் என்ன ஆச்சரியம். இந்த சேஷம் எனக்கும் அவர்களுக்கும் பொதுவானதன்கு.

வாயித்கா—(ஹஸ்யமாக) தேவி, “எல்லாவுரிமைகளுமுள்ள தேவிபாருக்கு இதுதான் சந்தை. முதலிற் கொடுத்த உறுதியை மாற்றவது அழகையே” என்று இராவதி தெரிவிக்கின்றாள்.

அரசி—பகவதி, நான் அனுமதியைப் பெற்றது ஆரிய சாமுதி முன்னர் நிகழித்திருந்தவுண்ணம் மனவியை வலியுறுத்துக் கொடுக்க விரும்புகின்றேன்.

பிங்குணி—தேவி, இப்பொழுதும் இவள் விஷயத்தில் நான் என் தாம் உரிமையுள்ளவர்.

தேவியாரின்—தனது சீரமைக்கும் அந்தப்புரத்தினர் கொடுத்த ஆபாசங்கள் சிறந்திருப்பதால், ஆபாசங்கள் வலக்கும் பேதையாகத் தோன்றுகின்றதாய்க் கூறுகின்றார் வாயித்காப்பவன்.

எல்லா—“எதற்கும் ஒரு தேவியைப் ப்பவத்தியா” என்பது மூலம். “ப்பவத்தியா” என்பதற்கு எவ்வாறென்றியமூன்றவன் என்பது பொருள். “தேவியாருக்கு எவ்வாறு உவந்தென்றியமும் இருப்பதால் ஒரு வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அதனைத் தடுக்க என் யாவன்” என்பது அருத்த. இது இராவதி பொருளையுடனும் வருத்தத்தாலும் இத்ததப் பேசிய பேச்சென்ப. “பிரபுத்தன்மை பொருந்தியவர், தாம் கூறிய உறுதி மொழியைக் காப்பாற்றவதுதான் உறுதம். ஆதலின் அக்காரணே செய்யலாம் என்று இராவதி அருமையானவெ சொல்லியது பிங்குணியிருக்கின்றது” எனக் அருத்தம் சொல்லுத சாலவும் நிறத்தது.

பகவதி—மனவியைப் பத்த வந்தென்றியப்பட்டவன் பிங்குணி, அவாறுமே முன்னரே முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் பிங்குணியின் அனுமதியைப் பெற்ற விவாஹத்தை சிறவேற்றக் கூறுகின்றார் அரசி.

தேவி—என்னே ! பிங்குணியின் காரியை நிறுத்தவது.

அரசி—(மாளிகையைத் தவிர்ப்புடன்) ஐயோ, பரிபாசை செய்துவிட்டு நான் தெரிவித்ததற்காக என் கொடுக்கும் இந்தப் பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ளுகன்.
(அரசர் வெட்டிவிட்டு வரவே திரும்புகன்.)

அரசி—(திரும்புகன்) ஐயோ, ஏன் என்னைப் புறக்கணித் தென்னை?

விதூஷகன்—“புது மண்பிள்ளைகளையும் வெட்டப்படு வார்கள்” என்பது உண்மைதான்.

(அரசர் விதூஷகனை நோக்கித் திரும்புகன்.)

விதூஷகன்—அல்லது, அரசி மாளிகைக்குத் “தேவி” என்ற விருதளித்து அவளைக் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொள் வது நான் அரசருக்குத் தகுந்தது.

அரசி—இவன் சாணுமாரி. இவனுக்கு அந்தப் பதத்தை இவ னது குலமே கொடுத்திருக்க, அதனை வேறுகுலவர் கொள் ளிக் கொடுக்கவேண்டியோ?

ஐயோ—“பத்திரிகையைப் படித்துப் புத்திரனுடைய வெகு ளெல்லியை அறிவித்ததற்காக மாளிகையைப் பரிசாகக் கொடுத்தி ன்” என்று அரசி. இது மாயோதேயன ஒரு வினைவாட்டுப் பேச்சு. அசோகம் புத்தர்ப்பெயரே மாளிகையை அரசனுக்குக் கொடுக்க அரசி ஒருப்பட்ட விட்டாள்.

அல்லது—“தேவி என்றழைக்கப்படவேண்டிய இம் மாளிகை, கொடுக்காரியானே ஒரு டெய்ரப்பட்டாள்” என்ற அரசன் தனது ஒருத்த மூன்றே ஸ்திரீயை செய்திருந்தான். அரசி அப்போது “தேவி” என்ற விருது அறிக்காமல் மாளிகையைக் கொடுத்த பிறகு அரசன் பெற்றுக்கொள்ளாமல் தயக்கித் திரும்ப, இக் குதந்தை மூதலியை விதூஷகன், பரிசாகவந்த ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அப்போது அரசன் விதூஷகனை கோத்திர குறிப்பாக் தனது என் னத்த உணர்ந்தான். மேதாவியான விதூஷகன் உடனே அரசன் ஒருத்த உணர்ந்த இவ்வாறு பேசினான்.

ஐயோ—தனக்குட்பெயர் அரசி விருதனைக் கொடுக்க நிதி தயக்குமிருந்த அரசி, “இவன் சாணுமாரி. இப்போது அரசு னுக்கு மாளிகையாகத் தருகன்” என்று “தேவி” என்ற விருது இவனுக் குத் தானேயே கொடுத்தான். இதனை என் கொடுக்கவேண்டி யோ” என்ற அரசியின் இந்தப் பேச்சு மெதம் மெதம் பேச்சே.

பிக்குணி—அய்வாறன்று அய்வாறன்று.

ஏ மங்களம் பொருந்தியவனே, ஓர் இரத்தினம், இரத்
னக் குழியில் விளைந்து சிறப்புற்றதாயினும், காணாவிலேற்றிச்
செப்பணிப் படாவிடின, அது நங்குத்தோடு சேருத் தனமெனப்
பெறுத.

அரசி—பகவதி, புத்திரனுடைய சேமச் செய்தியினை
யிம் இதனை மறந்துவிட்டேன். பொறுத்தருளுக. ஐய
மேனே, நீ போய் மாணவிகைக்குக் கொலஞ்செய்தத
ருரிய வெண்பட்டைடைவைச் சீக்கிரம் எடுத்து வா.

ஏ மங்களம்.—மாணவிகையைத் தேவியார்க்குவிதம் பிக்குணிக்கு
உள்ள வகையும் வந்தோவதும் அங்கு உட்கொண்டிரு. ஆதலின்,
தக்கவகைய உதி, அய்வாறு செய்வம்படி அரசினைத் துன்புறுத்தினாள்
பிக்குணி. “மாணவிகையை அரங்கமேடைக்கு உட்கொண்டே உட்க
காசியவர்களில் ஏன் உலர்ந்து கொண்டபோது தங்களுக்குக் கோபம் பிற
ந்ததன்று. அய்வாறில்லாமல் இப்பொழுது மனம் தெளிந்து இத்த
சபமார காசியற்கை விதவேற்றினைக்கொண்டே” என்ற கருத்தை
மனத்தில் வைத்திருக்கொண்டு “கய்யாலி—ஏ மங்களம் பொருந்திய
வனே,” என்று அரசினை அழைக்கின்றாள் பிக்குணி. இங்கு “தன்ம
மாரகத்தா னாருளே” என்ற கருவியைச் செய்யுள் கிளைக்கற்ப
வது. மனைவி இவ்வாறென சொல்லுதலும் புருஷனைத் தனிகையினும்
வினக்கும் தந்தைத்தொட்பாகவும். தனிகையில்லாத தனித்துச் செல்
புற முடிவாத கன்னியாதந்திரத்தாத் தன்ம உடாமல் தனிவே தன
க்காத தந்திரத்தொட்பாகவும் உறியிருக்கும் எம் கலியாண தி
கையவைக் கண்டு கவிஞர்.

பகவதி—வெண்பட்டைடைவைப் போர்த்துக்கொண்டது, தேவி
யுயிருப்பவளுக்கு மட்டுமன்ற ஒரு கொளக காசியமென்பர். இதனை,
அரசனும் “வெண்பட்டைடையை ஸ்ரீராமத்திருவா கந்திகார என்ன
வது உபயோகிக்கலாமா” என்று உவமை மூலம் உறுதிப்படுத்தினார்.
“அய்யநவதயா கலாதிதம்” என்பது வட கொல். வந்தோ
வகையத்திற் உண்டாகும் மனக் கிளர்ச்சியால் இது ஏன் கிளைக்கு வ
கிலை என்பன அரசி. அரசி, முரலின் சிறித தயக்கினுமென்று
தம், அரசனுடைய குறிப்பையும் விதயுகளுடைய பேச்சையும் பிக்கு
ணியின் வார்த்தையையும் கேட்ட பிறகு அய்வாதே தேவி பதற்குத்
தொடக்க மூன் வந்துவிட்டாள். புத்தி உட்கொண்டிருக்க அரசி.

அன்றாளை வழிபட்டு நிற்பார். ஸமுத்திரம் போய்ச் சேரும்
தேிகள் ஸ்ரீரங்கனைக்கான வேறு நதிகளையும் தம்முடன்
கட்டிக்கொண்டன்கு அங்குப் போய்ச் சேர்கின்றன.

(பிரவேசித்து)

திபுணிதை—பிரபு சிறப்புற்ற வாக. “முன்பு நான், நான்
என் செய்த உபசாரத்தைப் புறக்கணித்துத் தவறிகழற்
ததுர் நகிர தங்களுக்கு அனுசுலமாச பாறெய்தும்
செய்யவில்லை. இப்பொழுது தங்களுடைய மனோநம்
நிறைவேறி விட்டபடியால், நான்கள் என்னிடம் அனுக்கி
சகம் பாராட்டவேண்டும்” என்று இராவதி 'விண்ணப்பம்
செய்கின்றான்.

அரசி—நிபுணிகே, இராவதியில் பிரார்த்தனைப அருளியம்
பாராட்ட ஐயருக்குத் தெரியும்.

திபுணிதை—தேவியாரின் கட்டளைப்படி.

[சேக்குங்.

பிக்குணி—பிரபுவே, நான்கள் என்னிடம் கருண புரிவதாரின்,
தங்களுடையினால் மேன்மைபற்ற மாதவனேனினக் கொ
ண்டாட விரும்புகின்றேன்

அரசி—பகவதி, 'நான்கள் எங்களை விட்டவனாகாது.

பிரபு—இங்கு உபசாரமாவது காலில் வீழ்வாரம். இராவதிக்கும்
செவ வயலத்தில் சிறுத்தி கர்த்த பாராட்டத்தக்கதே. இயோ பாவம்,
இராவதி நெறு வன்ன செய்காள். மனவிகாவின் மனமே நிறை
கேருமன்றது என்பதை அறிந்த பின்னர் இராவதிக்கு இதுதான் வழி.

நிபுணிகே.—தக்க காலத்தில் இராவதி விண்ணப்பம் செய்திருப்ப
தால் இந்த வேண்டுகோள் பவன்படுமென்று அரசருக்காக அரசியே
பெசென்றான். “சாரவே பாயுத்தா சிவ கர்வயித்யி: விஜ்ஞாபார பத்
ருஷா வித்திமேதி” என்ற குமாரசம்பவச் செய்யுள் இங்கு சினைக்கத்
பாவது.

பிரபுவே—தனது எண்ணம் எடுதிவிட்டபடியால் இனி இங்கு
இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்று சினைத்தத் தனது நேரத்திற்
குப் புதப்பட முயல்கின்றான் பிக்குணி.

அரசன்.—பகவதி, மதிப்புக்குரிய மாதவனேனுக்கு நான் எழுதும் பத்திரிகைகளில் தங்களுடைய முகமனுக்களை யும் சேர்த்து விடுகின்றேன்.

பிக்குணி.—இவன் உங்களிருவருடைய அன்புக்கும் கட்டுப் பட்டே நிற்பவன்.

அரசி.—ஐயனே, இன்னமும் உன் தங்களுக்குச் செய்வதென் டிய பிரியம் யாது? கட்டளைவிடவேண்டும்.

பகவதி.—நான் போவேண்டாம். நான் மாதவனேனுக்கு கொண்டிருந்தால் நான் என் பத்திரிகையில் எழுதவந்ததில் ஒரு கொரு பத்திரிகையிலும் தங்களுடைய உபாசை மொழிகளை எழுதி யனுப்பிவிடுகிறேன். ஆதலின், நான் சாதாரணமாகவே இங்கு இருக் கவேண்டிய என்ருள் அரசன்.

இவன்.—நாற்குமரன் “இவன்” என்று தன்னைக் குறிப்பிடுகின் றான் பிக்குணி. உண்மையில், வேறு சான்றுபற்றித் துணிவுக்கும் சிறு பெண்ணியை மானவிகைக்கு உற்ற துணையாவிருக்கே பிக்குணி கிரும் புமாணருே.

ஐயனே.—என்வா எட்டைகளிலும் முடிவில் “மெ தே பூய” பிரி யம் உபாசை—மேலும் நான் செய்வதென்றிய பிரியம் என்ன? என்று கேட்பது வழக்கம். இவனை “என்வா கம்புறான்” என்று எட்டை இவர்களை தல் உதும். இது பெரும்பாலும் பெரியாரொருவ ருடைய வாக்கியமாகவே இருக்கும். அந்தப் பெரியாரையே எட்டை நாயகன் கிரும் சிறப்பும் பெற்றவனாகியுப்பான். இங்கு அரசனிடம் அரசி பெரியாணவனையிலும் நாயகனுடைய மனோதந்திர இவரே கிறாறேந்தி கம்புறான் இவ்வியத்தில் இவரைப் பெரியவனாகி மை கவி இவர்களைக்கொண்டே இத்தகையோவியைக் கேட்கும்படி செய் கின்றார். மாலிமாதவத்தில் எய்திவி எவ்வாறு தந்தைத்திற்குப் பொருத்தா கிறமையில் எட்டை முழுப் பொதுப்பகையையும் தானே எந்தக்கொண்டிருப்பதால், அவன் அங்கு இத்த விகுதைய எழுப்புகிற ஒருவாறு எந்ததாலிலும், பட்டில் பட்டத்தமாக எட்டைகளும் மைது பிக்குணியை இத்தப் பொதுப்பெற்றுகப்படி விடாத என் கவிரையர், அவன் மூலம் இத்தப் பிரச்சந்தைக் கெப்பாதது, பெரிதும் பாசாட்டித் தாதது.

அரசன்—இதச்சப்புறமும் செவ்வெண்ணிய பிசியமொன்று இருக்கின்றதா? ஆயினும் இஃது அயதா—

ஏ தேவி, நீ எப்பொழுதும் என்னிடம் அன்பும் முக மலர்ச்சியுமுள்ளவளாவீடுக்க வேண்டும். என் மனத்தினுள்ள வேண்டுகோள் இவ்வளவே.

இந்திது.—“அத: பரமபி பிசியமஸ்தி? ததாபி இதமஸ்த பாதவாக் வம்” என்று காலகாலமெல்லாவற்றினும் காணப்படுவதுண்டு. “இதக்கு மேலும் பிசியமுண்டா? ஆயினும் இஃது இருக” என்று கூறியிட்டிடு மேலே ஒரு செய்யுள் சொல்லப்படுவது வழக்கம். அந்தச் செய்யுள் கபரீ பிரதித்தவையிலிருக்கும். இதனை “பாதவாக்” என்பர் கட்டளை கிரியர். இங்குப் “பாதவாக்வம்” என்பது கவியின் வாக்கியமாகும். பாதவாக்வம் எட்டியபத விநியயத்திய முனிவர். அந்நா வேரு கதிப்பதற்காகக் கூறல் வாக்கியம் பாதவாக்வமெனச் சொல் கூறுகின் றார்கள். பாதன் வஞ்சுப் படன், அதாவது வேஷத் தரித்திருப்பவன்; அகனுடைய வாக்கியம், பாதவாக்வம். அதாவது—இத்த வாக்கியம், அப்போது சொல்லும் அரசன் முதலியவருடையதன்று; பின்னை, வேஷம் தரித்துள்ள கட்டனுடையதே. உதாத்திரமொடு—இங்கு இந்தச் செய்யுளை அக்கிரமித்திரைத் “வேஷப்பூண்ட படன் சொல்லிக்கு னுயினும், அந்த படன் இந்நா அக்கிரமித்திரையிலிருந்து சொல்பவ னாயினன். மற்ற, அவன் வெறும் ஒரு கட்டனிலிருந்தே சொல்பவனாகான். “பாதவாக்வமாகவது கட்டனுடைய வந்ததை. காலகாலமும் முடியின் கட்டனுள் லைப்போகின் புகாருட்டு ஆடு கொங்கப்படுகிறது. பிரத்தா க்வம்குப் பின்னர் கட்டவாக்வம் பிள்ளையாமமாள் இங்குப் பாதவாக்வம் எனச் கூறப்பட்டது.” என்று காருத்திர விவாக்கியாவத்தின் காலகபட் டன் பழுதுபெற்றான். இங்குள்ள செய்யுளின் முதல் இரு அடிகளும் அக்கிரமித்திரைனுடைய வாத்திரத்தோ, பின்னுள்ள இரு அடிகளே பாதவாக்வமெனச் சொல்ல.

ஏ தேவி.—“பவ தேவி கித்யம்” என்பது பாடம். “சண்டி கித் த்யம்” என்ற பாடமும் காணப்படுகின்றது. “சண்டி” என்ற சொல் னுக்கு “உ கோபமுள்ளவனே” என்பது பொருள். இந்தப் பாடம் இந்த வந்தர்ப்பத்திற்கு அவ்வளவு பொருத்தமுடையதன்று. “ஏதாவ தேவ திருநிலை பாதிபாவக்யம்” என்பது காலகாலமென் அக்கிரமித்த பாடம். இந்நிலையே காலமும் தழுவினோம். “ஏதாவதேவ ம்ருக்யே ப்ரதிபவ நோதே:” என்ற பாடமாலால் “எதிராளி கிமித்தம் இக் கவைய தன் என் தேடவேண்டும்” என்பது பொருள். இங்கு எதிராளி பாவது வந்திரியாக். “உவக்கு வந்திரி என்ற எதிராளி உவ்

(பாதுவாத்திரை)

அக்கினி யித்திரைத் துணைகளில், பீரணைகளால் வேண்டப்படும் எதிரின்மை முதலிய யாவற்றும் தம்மனைவே ஏற்படாமலிரா.

[எல்லாம் செத்தனர்.

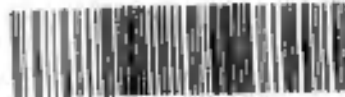
ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.

மௌவிதாக்கினி யித்திரைய தாடகம் முற்றிற்று.

பேயன் தி எனக்கு எதிரானி என்பதன் விடையாது. சீலபத்தினி விடையமாக மனங்கொண்டால் அன்புடன் எண்ணிடவிரும்புவேண்டு முன்புதான் என் வேண்டுகொண்ட வேண்டிய விடயம்." என்பதின் அரசுனைக் கருத்துக் கொண்.

அக்கினித்திரை. -- இவ்விரு அடிகளே பாதுவாத்திரைமெனக் கூடவுமேனும் எழுதுகின்றான். "நியாவது தன்பன். "மனமுயில்காணம், அதிசயமாக மனமுயெய்தல், எயி, வெட்டுக்கிளி, பறவை, அறித்துன் அரசன் ஆகிய இவ்வாயும் "நிபெனப்பறம்" என்ற கூடதல் கூறும். இஃது "நிபரணை இருக்கக்கூடாதென்று பிரணனை வேண்டுகொண்ட. இஃது இவ்விரு வேண்ட வேண்டியதில்லை. அதற்கு நிரூபணம் அக்கினித்திரை ஆட்டி செலுத்துகின்றபடியால் எதிரின்மை முதலிய பிரணனைக்கு இவ்வாயவே காண்க. இவ்வென்பது கருத்து. இவ்வாய் பேசுகதல், வேண்டுகொண்ட ஒருவகையேயாமென தரிசு. "ஆராய்வு மத்யநிமையாற்ப்புருதி பரணாயம்" என்ற பாடத்தில் "அக்கினியித்திரை பிரணனைக் கூப்பாற்ற ஏற்றுக்கொண்ட" காண்க. "என்பது பொருள். இது பாதுவாத்திரை மெனப்பறம் கூடதலைய காண்க. யாவையால் இவ்ரு அக்கினித்திரைக் குறித்துப் பேசியிருப்பது குற்றமாகாது. "அக்கினித்திரைப் பற்றிப் பாதுவாத்திரைப் பேசியிருப்பதால் எம் காலத்தான் அக்கினித்திரைமைய காலத்தில் வாழ்த்தலாய்" எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இது எல்ல பொருத்தமுண்டாதன்று. பாதுவாத்திரைப் பற்றித்துக் கூறிவிரும்பாதக மட்டுமே காம். கொண்கவேண்டும். அன்றேல் முத்திரை மைய கூடகத்தின் பாதுவாத்திரையில் சந்திரகுப்தனைக் கூறிவிரும்பும் காரணத்தாலி. இவ்வாய் கூறுப்பிரணாயம் சந்திரகுப்தனுடைய காலத்தில் வாழ்த்தலாயவென்கருதப்படவேண்டும். "மற்றைய கூடகங்களில், எல்லாக் காலங்களுக்கும் பொருத்தமான சபப்பிரைத்திரை கருதப்பட்டிருப்பதால் இங்கும் மற்றைய அரசர்கொண்டிருக்கும் பிரதிபேதிரையே அக்கினித்திரைக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றான் எனக் கொண்க வேண்டும்" என்பது கூடயமேனின் உரை.

Nat
C

DBA000003292TAM